

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׂמִימִים וְאֶרֶץ

סֵפֶר גְּאֻלַּת הַרְשֵׁב"י

דְּרָשָׁה לְחֻזֵק לַמּוֹד הַזֶּהֱרַר הַקְּדוֹשׁ (רֵאשׁוֹן לְצִיּוֹן)

- א. אִיךְ שְׂבוּמֵן קֶצֶר יְכוּל גַּם מִי שֶׁעָבְרוּ עָלָיו רוּב יָמָיו בְּתַחוּ, בְּהַתְּעוֹרְרוֹת יְכוּל לְתַקֵּן הַכֹּל וְלִזְמוֹת לְפָסוּק הַקָּטָן יִהְיֶה לְאֵלֶּךָ וְהַצֵּיִר לְגוֹי עֲצוּם, בְּעֵתָהּ אֲחִישְׁנָהּ.
- ב. הַבֵּא לְטַהֵר מִסִּיּוּעֵין אוֹתוֹ, אִם רַק תִּרְצֶה כָּל נִשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים וְסִיעוּ בַעֲדָךְ.
- ג. כִּי כָּל אֶחָד לְהִיּוֹת עֲשִׂיר, וְלִהְיֵא אֶת הַגְּאוּלָּהּ.
- ד. הַגְּאוּלָּהּ קְרוֹבָה, וּמוֹנֵעָה עַל יְדֵי לִימוּד הַבַּחֲוָרִים וְהַבְּרִכִּים.
- ה. פֶּסֶק הַחֲפִצַּן תִּיב, שֶׁכָּל בַּחֲוֵר יִשִּׁיבָה (וְכָל יְהוּדִי), יִלְמַד בְּשִׁבְתּוֹ, כָּל הַזֶּהֱרַר הַקְּדוֹשׁ שֶׁעַל הַפְּרָשָׁה.
- ו. מַעֲלַת לִימוּד הַזֶּהֱרַר הַקְּדוֹשׁ בְּשִׁמְחָה, וּבִפְרֵט בְּשִׁבְתּוֹ קוֹדֵשׁ.
- ז. בְּעֵשֶׂר שָׁ לַיּוֹם זֹכִים לְעֲשָׂרוֹת מִיּוֹנֵי שְׁעוֹת תּוֹרָה בְּשִׁנָּה, "עֵין לֹא רְאֵתָה"!!!
- ח. הַלִּימוּד זֶהֱרַר הַקְּדוֹשׁ מִתְדַבֵּק בְּנִשְׁמוֹת הַרְשֵׁב"י וְגַם זֹכֶה וְיוֹשֵׁב בְּמוֹחָצֵתוֹ
- ט. לְזִמּוֹת לְשִׂדּוּכִים טוֹבִים וְהַגּוֹיִם עַל יְדֵי הַרְשֵׁב"י זִי"ע.
- י. הַלִּימוּד שֶׁנֶּה אַחַת זֹה"ק בְּשִׁבְתּוֹ קוֹדֵשׁ, מַעֲלָתוֹ כְּלִימוּד 100.000 אֲבָרְכִים הַלּוֹמְדִים 10 שְׁעוֹת בְּיוֹם.
- יא. כָּל אֶחָד יְכוּל לְהִיּוֹת מִל"ו צְדִיקִים שֶׁעֲלֵיהֶם הַעוֹלָם עוֹמֵד.

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מַפְעַל הַזֶּהֱרַר הַעוֹלָמִי"

בַּעֲיַה"ק בֵּית שְׁמֶשׁ תּוֹבֵכ"א

ל"ג בְּעוֹמֵר שְׁנַת תש"ע לפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

מכתבי הסכמה

מגדולי ישראל כבר באו בדפוס בשאר הספרים
שהוצאנו לאור - וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן.

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8

Ramat Beth Shemesh 99093, Israel

Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

סֵפֶר

גאֵלֶת הַרְשָׁבִי

מדַבְּרֵי דְרִשָּׁה שֶׁל כ"ק אַדְמו"ר מֵהַאֲלָמִין שְׁלִיט"א

יוֹם ג' פֶּרֶשֶׁת קָרַח, כ"ו סִיוֹן תש"ע

דְרִשָּׁה לְחִזּוּק לְמוֹד הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ (רֵאשׁוֹן לְצִיּוֹן)

בְּרוּכִים הַבָּאִים בְּשֵׁם ה'

בְּרִשׁוֹת הַרֵב הַצַּדִּיק שְׁלִיט"א, רַבְּנִים חֲשׂוּבִים, רֵאשֵׁי הַקְּהֵלָה וְכָל הַקְּהֵל הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה.

בְּרֵאשִׁית דְּבָרֵי אַגִּיד הַקְּדָמָה קִטְנָה, שֶׁהַשְּׁפֹת אִם שְׁלִי הִיא שְׁפֹת אִיִּדִישׁ, וְלֹא לְמִדְתֵּי בְּכָלֵל שְׁפָה הַעֲבְרִית, רַק מֵה שְׁדַבְּרֵתִי קֶצֶת עִם אֲנָשִׁים, הַתְּרַגְּלֵתִי קֶצֶת לְשָׁפָה, וְעַל כֵּן קֶצֶת קֶשָׁה לִי, אֲבָל יְדוּעַ שְׁדַבְּרִים הַיּוֹצְאִים מִן הַלֵּב נִכְנָסִים אֶל הַלֵּב, וְעַל כֵּן אֲנִי בְּטוֹחַ שֶׁהַלֵּב שְׁלִי יִבִּין לְבָבוֹת הַשׁוֹמְעִים, וְאֲנִי מְקוּהָ שֶׁבְּעֶזְרַת הַשֵּׁם נִבִּין אֶחָד אֶת הַשָּׁנִי.

הַרְבָּנִים שְׁלִיט"א בְּקִשְׁוּ מִמֶּנִּי שֶׁאֲגִיד דְּבָרֵי בְּרָכָה וְחִזּוּק וּמוֹסָר. חֲשַׁבְתִּי לְעֲצָמֵי הָאֵם אֲנִי רֵאוּי לִוְמַר דְּבָרֵי מוֹסָר לְאֲנָשִׁים צַדִּיקִים כְּאֵלוֹ, שְׁיִוָּשְׁבִים בְּרֵאשׁוֹן לְצִיּוֹן יצ"ו – וְלוֹמְדִים זֹהַר הַקְּדוֹשׁ שֶׁמַּעֲלֵתֶם רָמָה וְנִשְׁגָּבָה, וְהַרְשָׁבִי זי"ע קוֹרָא אוֹתָם "כְּכּוֹכְבִים לְעוֹלָם וְעַד". וְעַלֵּיכֶם נִיתֵן לְהַמְלִיץ דְּבָרֵי הַנְּבִיא יִשְׁעִיָהּ (פָּרָק מֵא כו) "רֵאשׁוֹן לְצִיּוֹן הִנֵּה הִנֵּם וְלִירוּשָׁלַם מִבְּשׂוּר אֶתְּוֹ". דְּעַל יְדֵי שְׁבָרֵאשׁוֹן לְצִיּוֹן מִתְקַבְּצִים לְמוֹד הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ וּמוֹכְנִים – "הִנֵּה הִנֵּם" מְלִשׁוֹן, הַנִּי מוֹכֵן וּמוֹזְמֵן – וּמִתְנַדְּבִים לְזָכוֹת

אֵת יִשְׂרָאֵל בְּלִמּוּד הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ, עַל יְדֵי כֵן נִזְכָּה - "וְלִירוּשָׁלַם מִבְּשָׂר אֶתָּן"^א בַּמְהֵרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן.

אָבֵל אִם מִבְּקָשִׁים מִמֶּנִּי כָל כֶּךָ, הִיָּה קִשָּׁה לִי לְסָרֵב.

עַל כֵּן הִחַלְתִּי שְׂאֵמֵר לְעֲצָמֵי דְבָרֵי מוֹסֵר בְּקוֹל, וְשִׂאָר אֲנָשִׁים גַּם כֵּן יִשְׁמְעוּ.

אֵיתָא בְּפִרְשֵׁת הַשְּׁבוּעַ בַּמִּדְבָּר (פָּרָק טו א) "וַיִּקַּח קִרְחַן בֶּן יִצְחָר בֶּן קָהָת בֶּן לֵוִי וְדָתָן וְאַבִּירָם בְּנֵי אֱלִיָּאָב וְאוֹן בֶּן פִּלֵּת בְּנֵי רְאוּבֵן, וַיִּקְהָלוּ עַל מֹשֶׁה וְעַל אֶהֱרֹן וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם רַב לָכֶם כִּי כָל הָעֵדָה כְּלָם קְדָשִׁים וּבִתּוֹכֶם ה' וּמְדוּעַ תִּתְנַשְּׂאוּ עַל קַהֲלֵ ה'". וּבְרִשָׁ"י מִקִּשָּׁה וְקִרְחַן שִׁפְקַח הִיָּה מֵה רָאָה לְשִׁטוֹת זֶה עֵינֵנו הִטְעָנוּ. (תַּנְחומֵימָא).

וּבִאָר בְּזֶה הַנֶּעֱמַם אֱלִימֶלֶךְ ז"ע, כִּי יֵשׁ לְאָדָם שְׁתֵּי עֵינַיִם בְּאֶחָד צָרִיךְ לְרִאֲוֹת גְּדֻלוֹת הַבוֹרָא וּבְאֶחָד צָרִיךְ לְרִאֲוֹת שְׁפָלוֹת עֲצָמוֹ, וְקִרְחַן רָאָה רַק גְּדֻלוֹת הַבוֹרָא, וְלֹא רָאָה שְׁפָלוֹת עֲצָמוֹ לְכֵן טָעָה טְעוֹת גְּדוֹל.

אֲכֵן לֹא מִצִּינֵנו שְׁקִרְחַן הֵלֵךְ לְהִתְפַּלֵּל כְּדֵי לְהִינָצֵל, כְּמוֹ שְׁמַצִּינוּ בְּפִרְשֵׁת שְׁלַח עַל הַקְּתוּב (בַּמִּדְבָּר פָּרָק יג ב): "וַיֵּעָלוּ בַּנֶּגֶב וַיָּבֵאוּ עַד חֲבֵרוֹן". פֶּתַח בְּלִשׁוֹן רַבִּים וְסִיָּם בְּלִשׁוֹן יְחִיד, וּפִירֵשׁ רִשָׁ"י: "וַיָּבֵאוּ עַד חֲבֵרוֹן" - **כָּלֵב לְבָדוּ הֵלֵךְ שָׁם וּנְשַׁתַּח עַל קְבָרֵי אֲבוֹת**^ב שְׁלֵא יָהֵא נִסְתַּח לְחֲבָרִיו לְהִיּוֹת בְּעֲצָתָם (וְעַל יְדֵי כֵן נִזְכָּה לְקַבֵּל חֲבֵרוֹן בַּחֲלָקוֹ), וְכֵן הוּא

א. "ובשמחת התורה" כתב רמז על הפסוק: תחטאני באזוב ואֶטְהֵר תַּכְבֵּסְנִי וּמְשַׁלַּג אֲבָלִין תְּהִלִּים (פָּרָק נ"א ט'), ר"ת וס"ת הפסוק גִּימַטְרִיָּה "רְבִי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי מְבִיא אֱלִיהוּ וְגִאוּלָּה בְּטוּב" (ע' 1090).

ב. וּבִסְפָר מֵאוּר וּשְׁמֵשׁ - פִּרְשֵׁת שְׁלַח ד"ה וּנְבֵא: נִבֵּא זֶה אֵל בִּיאוֹר הַפְּסוּק שְׁלַח לֶךְ שֹׁמֵר הַקְּב"ה לְמֹשֶׁה שֶׁאֵתָּה תִּשְׁלַח עִמָּהֶם נִשְׁמוֹת אַחֵרִים שֶׁהִשְׁלִיחַ מֵאוֹתָם נִשְׁמוֹת הַמָּה מִמֶּךָ וְלֹא מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל, דֵּהִינֵנו לְמִשׁוֹךְ לָהֶם עֵיבוֹר נִשְׁמוֹת צְדִיקִים כְּדֵי לְסִייעֵם, וְאוּלַי יַעֲכֹבוּ אוֹתָם מִלְטְעוֹת, כִּי הַבְּחִירָה בִּיד אִישׁ, בְּפִרְטָה שֶׁהִיא לְכָל אֶחָד עֵזֶר. וְעַתָּה יוֹצֵדֵק תִּיבַת אֲנָשִׁים צְדִיקִים, שְׂזֵאת נֹאמֵר עַל נִשְׁמַת שְׁבִטִים הַקְּדוּשִׁים. גַּם לְגַדִּי בֵן סוֹסֵי הוֹצֵרֶךְ לְהַמְשִׁיךְ אֵלָיו נִשְׁמַת יוֹסֵף הַצְּדִיק, אֲבָל לְהוֹשִׁיעַ בֶּן נוֹן לֹא הוֹצֵרֶךְ לְהַמְשִׁיךְ אֵלָיו נִשְׁמַת הַשֶּׁבֶט, כִּי יְהוֹשֻׁעַ הִיָּה צְדִיק גְּדוֹל וְלֹא הִיָּה צָרִיךְ לְעֵיבוֹר נִשְׁמָה, אִף עַל פִּי כֵן הוֹסִיף לוֹ אוֹת אֶחָד עַל שְׁמוֹ שֶׁלֹּא יוֹלָכֵךְ בַּמְצוּדָתָם. **אֵךְ כֹּאשֶׁר הִטְעוּ הַמּוֹרְגָלִים, אֵזִי תִיכֵף פִּרְחָה מֵהֶם נִשְׁמוֹת הַשְּׁבִטִים הַקְּדוּשִׁים וְנִשְׁאָרוּ יְחִידִים, וְהַמּוֹרְגָלִים הִטְעוּ עֲצָמָם אֵל הַסְּטֵרָא אַחֲרָא לְהוֹצִיא דְבָה. אֵךְ כָּלֵב הִיָּה דַעְתּוֹ וּמַחֲשַׁבְתּוֹ זֹכֵה לְהַשִּׁי"ת, וְלֹא פִּרְחָה מִמֶּנּוּ נִשְׁמַת יְהוּדָה, לְכֵן נֹאמֵר וַיַּעֲלוּ בַּנֶּגֶב וַיָּבֵאוּ עַד חֲבֵרוֹן, שֶׁזֶה הַפְּסוּק נֹאמֵר עַל כָּלֵב לְבָדוּ, כִּי נֹאמֵר וַיָּבֵאוּ לְשׁוֹן יְחִיד שְׁכָלֵב לְבָדוּ הִיָּה בֵּא לְחֲבֵרוֹן, וְאִף עַל פִּי כֵן נֹאמֵר וַיַּעֲלוּ לְשׁוֹן רַבִּים, כִּי זֹאת נֹאמֵר עַל כָּלֵב, וְעַל נִשְׁמַת שְׁבִטוֹ שֶׁהִיָּה בְּתוֹכוֹ בְּסוּד הָעֵיבוֹר כִּנ"ל.**

וְעֵינֵי בִסְפָר "קַב הַיִּשְׂר" (פָּרָק ו') בְּעֵינֵי הַבֵּא לִיטְהַר מִסְעִיין אוֹתוֹ - וְכַמָּה נִשְׁמוֹת צְדִיקִים מְעוֹלָם הָעֵלְיוֹן מִתְּחַבְּרִים עֲלָיו לְסִייעוּ.

אומר (דברים א) "ולו אתן את הארץ אשר דרך בה" וכתוב (שופטים א) "ויתנו לכלב את חברון". (סוטה לד)

וכל כך למה מפני שעינו הטעתו, - שראה ברוח הקודש שיצא מפניו שמואל הנביא ששקול כנגד משה ואהרן יחד, כמו שנאמר בתהלים (פרק צ"ו ו) "משה ואהרן בכהניו ושמואל בקראי שמו קראים אל ה' והוא יענם". וסמך על עצמו ולא נטל צעה מן הזקנים, כמו כן כל אחד שסומך על עצמו ולא מתיעץ ומבקש זכות אבות יכול לפול חס ושלום.

על כן צריך לידע כמה חייבים לשמוע בקול חכמים, ולהאמין בדבריהם הקדושים, שלא יבוש וימצא עצמו בעולם האמת ללא כלום, כדפרשתי בפרשת מקץ (פרק מ"א א) "ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה חלם והנה עמד על היאור".

בהקדם דברי הרה"ק רבי מאיר מפרימישלאן זי"ע, שספר בשם אביו, שפעם אחת היתה לו "עלית נשמה", וראה כי הביאו לעולם העליון איש אחד צעיר לימים, ואחריו איש זקן ושבע ימים. והנה להצעיר קראו שם זקן וישיש, ולאיש הזקן - קטן וילד. ושאל: הלא פה הוא עולם האמת, ולמה תתלוצצו?

השיבו לו, כי האמת כן הוא, כי האיש הצעיר פעל בשנותיו המועטות הרבה מאד, ויום לשנה נחשב לו, אבל הזקן לא פעל כלום בכל שמונים שנות חייו, ועל כן הוא ילד מסכן.

ואמר הצדיק ר' מאיר זצ"ל, שזהו שאמר הכתוב: "ויהי מקץ שנתים ימים", שיש אשר בהגיע האדם לקץ חייו, והנה הוא רואה "שנתים - ימים", שמכל השנים הרבות שלו אין אצלו אלא ימים אחדים.

מרמז לחיי האדם בעולם הזה, "שנתים", כמו שינה חולפת, שעוד מעט הוא נגש לפני בית דין של מעלה ושם ישאלוהו על אותיות מ'ק'י' שיהיא "מ'זוזה" "ק'דושה" "צ'יצית". [ועין בספרנו מה שהארכנו בזה].

והנה עומד על ה"יאור", אפ"ל, ותבת "יאור מרמז" על סודות התורה ורזין דאורייתא, כמו שכתוב בתיקוני זוהר (כ"א כ"ג) על הכתוב (שמות א, כ"ב) היאורה תשליכוהו, לפי ד"אור" בגימטריא "רז", עיי"ש.

והנה "עומד" עומד (על היאור על הסוף שנתגלה לו) ומשתומם שכל מה שעברתי 120 - שנה וחשבתי שאני צדיק ולמדתי הרבה תורה, "ופרעה חולם", "פרעה" לשון גלוי כמו שכתוב (ויקרא יג, מה) ראשו יהיה פרוע, דפרשו שראשו יהיה מגלה, עד כאן.

וְזֶהוּ "וַיְהִי מִקֶּץ" הַיָּינוּ סִבַּת הַקֶּץ, שְׁנַתְאֲרַךְ הַקֶּץ וְזָמַן הַגְּאֵלֶה כֹּל כֶּן זָמַן, וְיִכְוֹלְתִי לִקְרֹב הַגְּאֵלֶה עַל יְדֵי לִימוּד הַזּוֹהֵר הַקְּדוּשׁ, וְלֹא שְׁמַעְתִּי לְקוֹל הַזְּרִים וּמוֹרִים שְׁאוּמְרִים שְׁשַׁעָה אַחַת לִימוּד זּוֹהֵר הַקְּדוּשׁ עוֹלָה פִי אֶלְרִי, וְכוּ'.

ג. וכתב רבנו הבן איש חי זיע"א בספר הדרושים פרשת לך לך: "וילך אברם כאשר דבר אליו ה'" וכו', ועוד נראה לי בס"ד. שפרט עתה שנותיו כמה היו בצאתו מחרן, ואקדים מה שכתב הרב מהררא"ף ז"ל בחזון למועד (דף ד'), על פי "יראת ה' תוסיף ימים ושנות רשעים תקצורנה", במה הכתוב מדבר, בראובן ושמעון שנפטרו ביום אחד ועמדו שניהם לפני בית דין של מעלה. ראובן נפטר בן שבעים שנה, ושמעון בן ששים. שאלו לראובן כמה ימי חייו והוא אומר שבעים, ואומרים לו לא כן, אלא אתה בן עשרה שנים. ושואלים לשמעון כמה ימי חייו ואומר ששים. ואומר לו לא כן, אלא אתה בן ארבעים. ואז ראובן צועק איך אפשר שזה קשיש מנאי. והלא אני הייתי מזומן בסעודת מילה שלו, ואיך היה קשיש מנאי שלושים שנה, **אומרים לו כאן החשבון לפי כשרון המעשים**, ושנים שעברו לאדם בחטאים אין נחשבים לשנים. ורק שנים שהם בכשרות המעשים הם שנים, לכן אתה כל ימך היית חוטא, ואחר ששים שנה עשית תשובה, וחיית עשרה שנים בכשרון המעשים. לאלו חשבונם לשנות חיים, נמצא ימך עשרה שנים. ושמעון אחר עשרים עשה תשובה, ויהי ארבעים שנה בכשרון המעשים. נמצאת אתה בן עשרה, והוא בן ארבעים. **ולזה אמר "יראת ה' תוסיף ימים"**, כי יש מתקן בשנים האחרונים את השנים שחסרו ממנו וחוזרים ונוספים לו, ונמצא אינו חסר כלום. "ושנות רשעים תקצורנה", שמקלקלים שנותם ואין מתקנים העבר, ולכך אף על פי שימותו זקנים בני שבעים, נחשבים בההוא עלמא קטנים בני עשר, עכת"ד ע"ש. ובזה פירשתי בס"ד "קטון וגדול שם הוא", כי שם יתברר מי זה הקטן בשנים, ומי זה גדול בשנים, כי יש בתר דקשיש הדר התם לדרדקי, וכמו ראובן הנזכר.

ובזה יובן מה שכתוב בגמרא דסוכה אשרי ילדותינו שלא ביישה את זקנותינו, ובזה יובן מה שאמר דוד המלך עליו השלום "ושבתי בבית ה'" הוא עולם הבא לאורך ימים, שגם שם אני נחשב זקן בן שבעים שנה כאשר אני בעולם הזה, והנה ידוע דח"א בן שלש שנים הכיר אברהם אבינו את בוראו, וח"א בן מ"ח, ולמ"ד בן שלש, אם כן היה חושב איש שוגה דחסרו אותם השלש ממנו, ועתה בצאתו, נחשב שהוא בן ע"ו שנים, ולמ"ד מ"ח נחשב בן ז"ך שנים, לכך בא הכתוב והגיד דאברהם אבינו עליו השלום אחר שהכיר את השי"ת, תיקן את אותם שנים שהיו לו בגיותו ולא נחסרו ממנו, כי בצאתו מחרן היה בן חמש ושבעים שנה שלמים, עכ"ל.

ואם כן העצה היעוצה הוא למלא ימיו בלימוד הזוהר הקדוש אשר ערכו עולה שעה אחת לשנה, ועל ידי כן יוכל לתקן בתשובתו כל ימיו אשר לא עבד את השם יתברך, כדי שלא יבוש, וכמו שאמר הרב בביאור לפסוק "יראת ה' תוסיף ימים", וכמו שהבאנו בשם המרח"ו, שעל ידי לימוד הזוה"ק זוכה ליראת שמים טהורה.

ובספר מאור עינים (ברייתא לקוטי מסכת שבת) כתב על הפסוק הנ"ל, וזה תנן דבריו: שאותה הסגלה של השתטחות על קברי אבת יש בדורות אחרונים כשלומודים דברי שום תנא וחכם, שדברי תורתו הוא החיות והמוחין שלו, והלומד ומדבר דבריו מדבק ומכניס חיות ומוחין שלו לתוך הדבורים, ונקרא התדבקות רוחא ברוחא, ועל כן אמרו בגמרא (יבמות צ"ז ע"א) שפיתותיו דובבות בקבר, ואפשר לומר דזהו בחינת השתטחות על קברי צדיקים... ונקראת בחינה זאת השתטחות על קברי צדיקים, שהן דבריהם שלומד ומזכיר, ולכן מחיה מוחין של אותו הצדיק. וכתב ב"לקוטי אמרים" (דף ב' ודף ד' ע"א) וזה לשונו: כשלומד בגמרא אמר רבי שמעון, תיבת שמעון הוא חיות התנא, וכן שם כל האדם הוא חיות שלו, ושם הוי"ה ברוח הוא מחיה ומקשר החיות עם המוחין... נמצא כשלומד בדחילו ורחימו הוא מקשר עצמו לרבי שמעון ולומד אצלו, עכ"ל.

ואמר האדמו"ר מסדיגורה זכותו יגן עלינו אמן: שהציון להצדיק הוא בשביל הגוף והנפש, והספר של הצדיק הוא לנשמת הצדיק.

ומכל האמור מכאן רואים שכאשר לומדים בתורת הרשב"י (ובכל תורת התנאים והאמוראים והצדיקים האמתיים), מתדבקין בהם, והצדיקים מאירים בנשמת הלומד תורתם ומסייעים בעדו, וכידוע המעשה עם האר"י הקדוש שעמד לפני אחד התלמידי חכמים, וכששאלוהו מפני מה עמד לכבודו, והאם כה חשוב הוא? ענה: ומה אעשה שרבה נכנס עמו והתלווה אליו, ולכבוד האמורא הקדוש עמדתו. (שאמר שהתלמיד חכם למד דברי תורתו של רבא נדבק עמו נשמת האמורא).

הסכיתו ושמעו מה שכתב הגאון מהרח"א איסטרוולסקה (בספרו בן אברהם פרשת וישלח דף כ"ג ע"ב), כתב: והנה אמרו חז"ל במסכת יבמות (דף צ"ו ע"ב) שפיתותיו דובבות וכו' כדאיתא שם, ולפי זה הגורם שיהיה החכם חי אחרי מותו, גם הוא זוכה ויושב במחצתו, שהרי הוא גרם להחיותו, ואין ספק ששהוא בא לעולם הבא, החכם בעצמו עם סיעת מרחמוהי יוצאין לקראתו לקבל פניו.

ד. וכתב הבן איש חי (בדרושים פרשת לך לך) "ואגדלה שמך והיה ברכה". נראה לי בס"ד ע"ד "שויתי ה' לנגדי תמיד" דאמרו המקובלים, שהאדם יצייר אותיות שמו בשילוב עם אותיות שמו יתברך. על דרך שאמרו, לעשות שילוב אותיות נשמה באותיות שם האדם בכל יום. וכן יעשה בזה, ואז ישיג האדם שפע טובה מאותיות שמו יתברך. ובה פירשתי בס"ד "נרננה בישועתך ובשם אלקינו נדגול ימלא ה' כל משאלותיך" "נדגול" לשון גדיל שנשלב שמינו באותיות שם אלקינו. ועל ידי כן "ימלא ה' כל משאלותיך". וזה שאמר כאן, "ואגדלה שמך" לשון גדיל, שאשלב שמך באותיות שמי. כדי שבזה תהיה ברכה בך.

ועוד כתב: המדפיס ספרים מממונו להוציא לאור תורה זוכה ויושב במחצת התלמידי חכמים מחברי הספרים, שהרי על ידו יצא החבור לעולם, ותרבה הדעת בכל עת, ואלו היה גנוז למקצועות המשכן בירכתים, לא היו לומדים בו.

בא וראה מה שכתב רבינו הקדוש רבי חיים פלאג'י זיע"א, בספרו "צואה מחיים" וז"ל: המדפיס ספרי חכם זוכה ויושב במחצתו... ואין ספק שהחכם בעצמו יוצא לקראתו עם סיעת אוהביו, כשבא לעולם הבא. ושמעתי מאדם שראה בחלום לבעל הבית אחד יושב אצל רב גדול שנפטר זה כמה שנים, והשתומם והתפלא איך זכה ההדיוט לכך, ולא ידע שהלה הדפיס ספר אחד מספריו הקדושים. עכ"ל.

מורי ורבותי!

מי לא רוצה לשבת במחצת הרשב"י הקדוש? הלא כל לב כמנה לכהן! וכל חללא דעלמא יתג בעד זה! "וכל אשר לאיש יתג בעד נפשו" (איוב פרק ב' ד').

מי שרוצה לזכות לכל זה יתקשר אלינו, לעזר להפיץ את שעורי הזוהר הקדוש ויזכה לברכת הרשב"י הקדוש.

אומר החפץ חיים: כשם שהאדם נוהג בגשמיות כן עליו לנהג ברוחניות, ועליו לבדק היטב היכן משקיע את מניותיו, שלא יניח כספו על קרן הצבי, והמשיל משל אשר כל סוחר וכל עשיר יודע שפדי להיות שתף לעסק, עליו לבדק את כדאיותו של העסק, האם העסק יניב תשואות כדאיות? האם ירויח מהענין? האם יצא ביתרה? כדי שחס ושלום לא יפסיד בעסק ולא יפל בפח, כן מחזיקי התורה, עליכם לברר ולדעת כיצד להשביח את העסק: אמנם הנכם מחזיקים מוסדות התורה, וזכיות הלומדים נזקפים לחשבונכם, אבל הנכם יכולים להרויח הרבה יותר, הנכם יכולים להכפיל באלפי אלפים את זכיותכם, הנכם יכולים באותו הזמן ובאותו הכסף לצבר עוד יותר זכיות.

כתב הפסא מלך (תקוני זהר מ"ג): - יודע גדל החיוב וגדל השכר למי שלומד הקבלה, כי למוד הזהר בגירסא בעלמא בונה עלמין, וכל שכן אם יזכה ללמוד ולהבין פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, עכ"ל.

ולמי שלא יודע ומבין בקבלה, עולה למוד הזהר הקדוש אפלו בגירסא, לערך למוד הקבלה (כף הסיים סימן קנ"ה). פרושו של דבר, שהלומד זהר ואפלו שעה אחת, באמירתו בלבד זוכה באלו למד שנה תמימה בתורת הנגלה, וכאשר לומד בשמחה הכפיל זכיותיו כפול אלף, כדברי האורחות צדיקים: שהלומד מתוך שמחה שוה כאלף פעם ממי שאינו לומד מתוך שמחה. (אורחות צדיקים שער השמחה).

וְאָמַר רַבְנֵי יוֹסֵף חַיִּים זַיע"א: דְּהַלּוּמַד שְׁעָה בְּשַׁבַּת קִדְשׁ, שְׁוֹה אֶלְף פְּעָמִים לַמּוּד בַּיּוֹמֹת הַחַל. (בן איש חי פרשת שמות שנה שניה), וְעוֹד אִם לּוּמַד מֵתוֹךְ צַעַר שְׁוֹה עוֹד מֵאָה פְּעָמִים, כְּדֹאִיתָא בְּאֲבוֹת דְּרַבִּי נְתָן (פְּרָק ג' מִשְׁנֵה ר'), מֵאָה פְּעָמִים בְּצַעַר מִפְּעַם אַחַת שְׁלֹא בְּצַעַר", וְאָמְרוּ חַז"ל בְּמִדְרָשׁ זוֹטָא קִהְלֶת (פְּרָשָׁה ב ט) "אִף חֲכַמְתִּי עֲמָדָה לִי". אָמַר ר' חֲמָא בַר פְּפָא כָּל תּוֹרָה שְׁלַמְדַתִּי (בָּאוּ) [בְּאֵף] נִתְקַיְימָה לִי.

ה. מעשה באברך בן עלייה, שהיו כל מעייניו בתורה ובקדושה. אבל המשפחה גדלה, ונאלץ לחפש פרנסה. מקצוע לא ידע, וכסף למסחר לא היה. במעט שהצליח ללוות קנה חבית דגנים מלוחים. הציבה בשוק, והחל מוכרם כבודדים. הרוויח פרוטה לדג, ופרוטה לפרוטה הצטרפה. עמד בשוק, אברך עדין שמוחו הומה סוגיות סבוכות ומדרשים מפעמים, סינר מרובב למותניו ואצבעותיו נוטפות ציר גדים ומדיפות למרחקים. עוטף מליחים ומונה מטבעות, וליבו בבית המדרש. נפשו נכספת לרוחניות ושפתיו רוחשות: "השיבנו, אבינו, לתורתך"...

בימים הנוראים התפלל כדרכו בבית מדרשו של הצדיק רבי לוי יצחק מברדיטשוב זצ"ל, ושפך לב כמים. עיניו ניגרו נחלי מים. במוצאי יום כיפור פנה הצדיק אליו ואמר לו: "תפילתך נשמעה במרום, ועוררה רעש!"

והצדיק המשיר: "בליל יום כיפור, פנית לשוכן במרומים. אמרת: ריבונו של עולם, אחת שאלתי מאיתך, שבתי בבית ה' כל ימי חיי! מדוע הגליתי משם?! הרי אתה רוצה שאלמד תורה, ואני רוצה ללמוד. מי מעכב, איפוא? חסרון כיס! והרי לך הכסף ולך הזהב, תן לי מאה ועשרים זהובים, ואשקוד על תלמודי בשנה הקרובה מבלי להטרד בדאגות פרנסה! אבל היה לך פנאי לחשוב כל הלילה, ובבוקר אמרת: לא, אין זו בקשה נאותה. ברגע שיהיו לי מאה ועשרים זהובים יפתני היצר הרע לפתוח חנות דגים. אסור לו לאדם להכניס עצמו לניסיון. וביקשת: ריבונו של עולם, תן לי שישים זהובים כעת, ושישים בפסח. בתפילת מוסף החלטת שגם זה סכום גדול. ביקשת שיינתנו לך עשרה זהובים בכל חודש. בתפילת נעילה החלטת, שגם זה יהווה פיתוי. גיבשת את ההצעה הסופית: "שניים וחצי לשבוע"...

השתאה האברך: אכן, כן היה! והתפילה כנה הייתה, עובדה: עלתה למרום ועוררה רעש, והרבי שמעו! "ונענו לבקשה, רבי?!" שאל בלהיטות.

"לא", השיב הרבי.

"מדוע?! קרא האברך באכזבה.

והרבי ענה: "מי סיפר לך שרוצים את הלימוד שלך, אולי רוצים את כאב הלב שלך, על שאינך יכול ללמוד כרצונך. אולי רוצים שדמות של אברך שמשאו ומתנו באמונה והליכותיו בנועם תקרין על השוק. אולי רוצים את שיעור התורה שלך בערב, כשרגלייך בצקות וגופך דואב, עיניך טרוטות ואתה משווע לשינה, אך עולה לבית מדרש. ו"יפה דבר אחד בצער ממאה שלא בצער", ואתה מקבל שכר על מאה שעות לימוד, ומהווה דוגמה לכל הסוחרים. אולי זה מה שרוצים!"...

"על כן יאמרו המושלים באו חשבון" - אלו המושלים ביצורם, באו ונחשב חשבוננו של עולם (ב"ב עח:); כיצד שעה אחת של למוד זהר הקדוש בשבת קודש¹, עולה לערך מליון שנה למוד פשט בימי החל. - כעת באו חשבון: דלמוד שעה אחת זהר הקדוש בימות החול שנה לערך שנה למוד פשט, ובשבת מכפל באף,

ואמר שלמה המלך בשיר השירים (פרק ד' פסוק י'), "מה יפני דדיך אחתי כלה מה טובו דדיך מיין וריח שמניך מכל בשמים". וביאר על זה בספר "מצא חן במדבר" וז"ל: דודיך מלשון געגועים שהגעגועים שיש לאדם על הקב"ה כאשר לא יכול לקיים המצווה וללמוד כראוי הם בבחינת "מה טובו", "מיין", אפילו מלימוד התורה שנמשלה ליין, "ורח שמניך" רומז ליסורים של אדם וכן כשמצטער בכבישת היצר, כמו שדרשו חז"ל מדוע נמשלו ישראל לזית מה זית על ידי כתינתו יוצאים ממנו שמן כך ישראל על ידי יסורים עולים ומטהרים, וזה "ורח שמניך מכל בשמים" מכל מיני מצוות בפועל, שהצער והגעגועים הם רצויים לפניו יתברך כריח ניחוח. עכ"ל. ויש להוסיף דמי שלא יכול ללמוד בעצמו, מה טוב ומה נעים שיזכה לאחרים ללמוד, או על ידי ממונו, או על ידי דיבוריו עם חבריו, שבזה משתתף עימם בלימודם.

ו. וכן איתא בסמ"ג – (חלק מצות עשה - מצוה י"ב): אמרו חכמים (שבת פג, ב - גיטין נו, ב) דרך רמז, זאת התורה אדם כי ימות באהל, אין דברי תורה מתקיימין אלא במי שממית עצמו עליהם, וכך אמר שלמה (קהלת ב, ט) אף חכמתי עמדה לי, חכמתי שלמדתי באף, עמדה לי (קהלת רבה פרשה ב וילקוט קהלת רמז תתקסח).

ובמסכת אבות (פרק ה משנה כה) כתב המאירי: בן הא הא אומר לפום צערא אגרא פירוש אגרא הוא במקום פרי כמו שפי' למעלה כפי מה שיתעמל בתורה ימשך ממנה פרי נבחר, רצה לומר השגת האמת, כי קריאת המנוחה והתענוג לא תרד חדרי בטן, ואמרו ז"ל מד"ר שם, "אף חכמתי עמדה לי" חכמה שלמדתי באף עמדה לי, ויש לפרש לפום צערא אגרא, שהלמוד בצדקות ודומיהן הוא לפי ענין האיש ועמלו בפעולות הטובות, כמאמר, כדבעי ליה לא עבד וכאומרם ז"ל סוף מס' מנחות אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוין לבו לשמים, ובברייתא של רבי נתן (פי"ב) אמר, מעשה בהלל הזקן שהיה מהלך בדרך, פגע בבני אדם שהיו מביאין חטה, אמר להם בכמה הסאה, אמרו לו בב' דינרין, פגע באחרים, אמר להם בכמה הסאה, אמרו לו בג' דינרין, התחיל מתמיה עליהם, אמרו לו, לפום צערא אגרא, כלומר שאנו מביאין אותה [מ]יותר רחוק.

ז. בואו חשבון: הזוה"ק אומר כל ברקאן דלעילא ותתא, ביומא שביעא תליין. הבאור בזה: כל הברכות שלמעלה ושלמטה הן משפעות מיום השבת ותאנא, אמאי לא אשתכח מנא ביומא שביעא, [ושנינו מדוע לא ירד במדבר הן ביום השבת?] משום דהוא יומא, מתברקאן מיניה כל שיתא יומין עלאין, [היות שהשבת הוא היום שמתברקין ממנו כל ששת הימים [הספירות] העליונים], וכל חד וחד יהיב מזוניה לתתא, כל חד ביומו, [וכל אחד אחד מהעליונים משפיע מזון למטה, כל אחד ליומו], מההיא ברקה דמתברקאן ביומא שביעא [וכל זה מאותה הברקה שהעליונים מתברקין ביום השבת].

ובשמחה שוב מכפל באָלף, סך הכל, עולה למודו לערך מליון שנה. ואם מצטער בכבישת יצרו על כך שוב מכפיל במאה, ושווה ערכו מאה מליון שנה.

האם יש לך מניות יותר כדאיות להשקעה בטוחה, שמורה לנצח נצחים? האם מצאת עסק מצלח יותר? האם קצמת שתפוז ברוכה יותר? ודאי הנך רוצה לדעת כיצד תוכל לזכות בכך?

כל ישיבה, כולל או כל מוסד תורני שהנכם תומכים בו,

בקשו שילמדו לפחות שעה שבועית של זהר.

כל בחור או אברך יכול ללמד זהר הקדוש בין הסדרים, ובפרט בשבת קדש שמעלתו גדולה – ואפשר ללמד על פי סדר הזהר היומי המחלק ל-354 ימים בשנה. – ולדגמא: בישיבה של 500 בחורים – ילמדו 12 דקות בלבד בכל יום – וכך יוכלו לסיים את כל ספר הזהר חמש מאות פעמים בשנה, וב-24 דקות ביום יזכו לאָלף סיני, וכידוע דבאָלף סינימים באחד, תפך מביא הגאולה. (תורתו מנו לנ").

בכך תצבר מליוני זכיות באותו הכסף ובאותו הזמן, תרויח תשואות באחוזים הכי גבוהים שקיימים בעולם הנצח. – וזהו תרגומו של הזהר (בהעלותך ק:): "בא וראה הפתוב: 'ולזבולן אמר שמח זבולן בצאתך ויששכר באהלך', מלמד שנשתתפו יחד, זה יוצא ועושה מלחמה, וזה יושב ועוסק בתורה, וזה נותן חלק לזה... ויששכר חלקו בתורה, ונותן לזבולן חלקו בתורה ודאי, ועל כן נשתתפו יחדיו, שיתברך זבולן מיששכר, כי הברכה של התורה היא ברכת הכל."

אחר כל זאת באנו בפניה נרגשת אל כבוד אברכי הפוללים החשובים ובחורי הישיבות הקדושות שיחיו, אשר עליכם עומד העולם ואתם בבחינת "השומרים" האמתיים. (ירושלמי מסכת חגיגה דף ו ע"ב, וזהר הקדוש פרשת וצא דף קנ"א ע"ב).

כידוע המצב בארץ ישראל (ובעולם כולו) מעורר דאגה, והלב נקרע וכל עין תזל ותדמע מגדל הצרות הפרטיות והפוליות רח"ל. ואמרו חז"ל מיום שחרב בית המקדש אין לך יום שקללתו מרובה מחברו, וכל הישוב עומד בסכנה נראה רח"ל "ככבשה אחת שעומדת בין שבעים זאבים (שבעים אמות^ח). וכמדמה שכבר הגענו

ח. ואין לנו עצה אלא לימוד התורה הקדושה, ובא וראה מה שכתב בעל הטורים בפרשת בהעלותך (פרק י"א פסוק ט"ז) **אספה לי שבעים איש** – כנגד ע' נפש שירדו למצרים וכנגד ע' אומות וכנגד ע' שמות שיש לו להקב"ה ואלו הן: א-ל אלקים ה' אחד אדון אדיר אהיה אמיץ אמת ארך אפים אחרון שאינו מוסר מלכותו לאחר אמונה אשכול הכופר ברוך

למאמר דוד המלך ע"ה "למה רגשו גוים" וגו'. והאמות מצחצחות התרבות, ואין לנו על מי להשען אלא על אבינו שבשמים, ולקוות לסכתה לראשי ביום נשק (תהילים פרק קמט), דבר אחר ביום נשק. זה נשקו של גוג (ירושלמי מסכת יבמות דף עח ע"א) אך יש לנו עצה אחת יעוצה ^ט "לימוד תורה לשמה", ולמוד הזוהר הקדוש

בורא גדול גאה גואל גבור דגול היודע ועד זוכר חי חסיד חנון חוקר חסין חכם טוב טהור עינים ישר יושב סתר כבוד המסתתר נורא נשגב נצח נוצר חסד נושא עון נושא פשע נושא חטא נוקם נוטר סלה יושב קדם סלה סלח עליון עופר עזוז פודה צור צבי צבאות קדוש קנא קרוב רחום רם ראשון שלא קבל מלכותו מאחר רב חסד שומר שופט שלטון שר שוכן עד תמים תקיף. וע' שמות של ישראל ואלו ה' אשת נעורים אלי הצדק אלופים אחים אהובים אום אם אישים אפרים אדירים אצילים אגוז איומה אגודה בנים בני אל חי בכור בהירים בתי ברה בעולה גוי גדול גן נעול גל נעול גפן העמוסים ונשואים זרע קדש חכמים טובים יחידים יקירים ישראל ישורון יעקב יוסף יהודים ילדי יידיים כלה כנה כרם כהנים משרתים מלכים מעין חתום נחלה נדיבים נאוה נער נטע סגולה עליונים עונים עדה עברים עבדים עמים פדוים פרוים צאן צדיקים קדושים קנוים רבים רכים שבטי יה תמימים ע"כ. וע' שמות לירושלם. אספה. תגין על ה' דאספה, לומר לך שיהיו בקיאין וזהירין בה' חומשי תורה. עמך. בגימטריא יהו דומין:

ט. תורת הסוד הוא תורה לשמה, (אור יצחק פ"א). וכמו שאמר המגיד למרן הבית יוסף: אם תקבע עתים בחכמת הקבלה, אפתח לך בה דתדביק רזין וסתימין דלא ידע יתהון בר נש. (מגיד מישרים פרשת בא) - ווי לעלמא דאנון אטימין לבא וסתימין עינין דלא מסתכלין ברזי דאורייתא. (זהר חלק א' דף כ"ח). - אינון דעבדין לאורייתא יבשה, ולא בעאן לאשתדלא בחכמה דקבלה, דגרמין דאסתלק נביעו דחכמה דאיהי ' מינה, ואשתארת ב' בישה, וי לון דגרמין ענייתא וחרבא וביזה והרג ואבדון בעלמא. (תיק"ז תי' ל').

וכתב בספר הברית (חלק ב' מאמר יב פרק ה'), וזה לשונו: ומי שלא עסק בחכמת האמת ולא רצה ללמד אותה, בשעה שנשמתו רוצה לעלות בגן עדן, דוחין אותה משם בבזיון, כמו שאמרו בזהר שיר השירים: זכאין כל אינון דמשפתדלי באורייתא, למנדע בחכמתא דמאריהון, ואינון ידעי ומסתכלין ברזין עילאין. בגין דכד בר נש נפיק מהאי עלמא, בהא אסתלקו מניה כל דינין דעלמא. ולא עוד, אלא דפתחין ליה תליסר תרעי דרזי דאפרסמונא דכניא, דחכמתא עילאה תלייא בהו כו'. אם לא תדעי לך היפה בנשים, צאי לך אם אנת אתיא בלא ידיעה, ולא אסתכלת בחכמתא, עד דלא תיעול הכא, ולא ידעת ברזין דעלמא עילאה, צאי לך, לית אנת כדי למיעל. עד כאן לשונו.

ולא עוד אפלו יש בידו כל מעשים הטובים שבעולם השרפים בעלי שש כנפים שורפים את נשמתו בכל יום ויום, כמו שאמרו בזהר (פרשת פקודי רמז): זה לשונו האי חיותא קדישא קיימא כד נשמתא סלקא ומטאת לגביה, כדין שאל לה ברזא דחכמתא דמאריה, וככום ההיא חכמתא דרדיף אבתרה ואדבק (ספרים אחרים: בה), הכי יחבי ליה אגריה. ואי יכיל לאדבקא ולא אדבק, דחי ליה לבר, ולא עיילה, וקיימא.

בשמיחה^{יא}, „אֲשֶׁר בָּכְחוֹ לְעַצֵּר כָּל פְּרַעֲנוֹת וּלְהַשְׁפִּיעַ כָּל הַבְּרָכוֹת בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת,

ואמר הבעל שם טוב ז"ע, (ספר מאירות עינים פרשת ראה), וזה לשונו: על אחת כמה וכמה **שִׁישׁ לָנוּ לְרֹדְפֵי בְּכָל לֵב וּבְכָל נֶפֶשׁ וּבְכָל מְאֹד אַחַר חֲכֻמַּת הָאֱמוּנָה הוּא חֲכֻמַּת דְּרַךְ הַקְּבִלָּה שְׁהוּא דְרַךְ הָאֱמֶת.**

י. ויתבאר על פי הסיפור הידוע דפעם באו לפני הבית דין של מעלה רב תלמיד חכם אחד ביחד עם איש כפרי פשוט מאוד. ושאלו לרב מה היה מעשהו בעולם הזה, והשיב שהיה עוסק בתורה, ודנוהו לגיהנם, כיון שתורתו לא היתה לשמה. אחר כך שאלו את הכפרי הפשוט, מה היה מעשיך בעולם הזה, האם למדת? והשיב שלא למד כי היה עם הארץ, ורק זאת היתה לו, שקיים בביתו שבכפר, מצות הכנסת אורחים בשלימות בכל לבבו ובכל נפשו ובכל מאודו, ואז דנו אותו שיכנס לגן עדן העליון ושם תהא מנוחתו. והטעם בזה, כי גבי מצות הכנסת אורחים אין מדקדקים עלי' בבית דין של מעלה אם היתה לשמה כל כך, דהלא סוף כל סוף החיה נפשות עניים ונתן להם לחם לאכול ומקום ללון בו לינת לילה, ונמצא דבין כך ובין כך עביד מצוה דיליה, על כן הניחוהו ליכנס לגן עדן. וידוע מהרה"ק מהרי"ד מבעלז ז"ע שהיה כפרי אחד שהיה בא אליו להסתופף בצלו מפעם לפעם, ובכל עת שהיה בחדרו של הרה"ק מהרי"ד היה מזכיר את עצמו שרוצה לעקור דירתו אל תוך העיר כי קשה עליו מאוד לדור בכפר, והרב הקדוש מהרי"ד לא הניח לו לעקור דירתו מהכפר, באמרו שבשמים חשוב הרבה יותר מצות הכנסת אורחים שאתה מקיים בכפר (על ידי שאנשים שנוסעים על הדרכים משחרים לפתחך ומתאכסנים אצלך) ממה שהיית פועל על יד דירתך בעיר.

ומכאן מודעה רבה לאורייתא: שלא יפסיד עולמו (אמנם אין הקב"ה מקפח שכן כל בריה, וגם על תורה שלא לשמה יש שכן אם רק לומדה על מנת להגיע ללשמה, שנחשב לכל הפחות כהכשר מצוה), שישים מגמתו וכוונתו ללמוד תורת הח"ן, "הזוהר הקדוש", ובזה לא די שיזכה לגן עדן העליון אלא הרשב"י בעצמו ימליץ זכות עליו. (כדאיתא בספר "נשמת הזוהר").

יא. עיין זוהר (חלק א פרשת ויצא דף קנא): דהא כל זמנא דאורייתא אשתכח בה היא קיימא, בגין דאורייתא אילנא דחיי דקיימי עליה, (תרי נוסחי אינון) כל זמנא דאורייתא אתער לתתא, אילנא דחיי לא אעדי לעילא, פסק אורייתא לתתא, אילנא דחיי אסתלק (מינה) מעלמא, ועל דא כל זמנא דחכימיא יחדון בה באורייתא, [ביאור: **כָּל זְמַן שֶׁחֲכָמִים אוֹחֲזִים בְּתוֹרָה וְלוֹמְדִים אוֹתָהּ בְּשִׂמְחָה**] לא יכיל סמא"ל בהו, דהא כתיב הקול קול יעקב והידים ידי עשו, דא הוא אורייתא עלאה דאקרי קול יעקב, בעוד דההוא קול לא פסק, דבור שלטא ויכלא, ועל דא לא אצטריך אורייתא למפסק, ואתער רבי חייא, ואזלו ואמרו מלה דא לחכימיא. אמר רבי ייסא, כלא ידעין דא, והכי הוא, דכתיב (תהלים קכו א) אם יהו"ה לא ישמר עיר שוא שקד שומר, אלן אינון דמשתדלין באורייתא, קרתא קדישא קיימא עלייהו, ולא על גברין תקיפין דעלמא, [ביאור: שְׁיֹרְשָׁלַיִם עִיר הַקּוֹדֶשׁ (וְכָל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל) מִתְקַיְּמֹת וְנִשְׁמְרֶת רַק עַל יְדֵי לִוְמָדֵי הַתּוֹרָה לְשִׂמְחָה וּבְשִׂמְחָה כִּי הֵם הַשׁוֹמְרִים הָאֱמֶתִיִּים וְלֹא כְּחֵי וְעוֹצֵם דְּדִי] הֵינָנו דְּכָתִיב אִם יְהו"ה לא יִשְׁמֹר עִיר וּגְו':

וכידוע תקנת הרמח"ל זי"ע ללמוד הזוהר הקדוש ברציפות – שמציל מן הפרענות – ומביא הגאולה (עין ספר אור הזוהר פרק ה', וכן הובא בספר "תורתו מגן לנו").

לְהוֹי יְדוּע שְׁכַל הַמְסִימִים אֶת סֵפֶר הַזוהַר הַקְדוּשׁ בְּבַחֲנֵת "כְּנִישְׁתָּא חֲדָא" (זוהר הקדוש) הֵם בְּבַחֲנֵת "אֶלְף הַמְגֹן תְּלוּי עָלָיו כֹּל שְׁלֵטֵי הַגְּבוּרִים (שיר השירים פרק ד' ד), "אֶלְף הַמְגֹן" אֵלּוּפּוֹ שֶׁל עוֹלָם מְגֹן וּמוֹשִׁיעַ, "תְּלוּי עָלָיו" - עָלֵיהֶם תְּלוּי וְעוֹמֵד הַצֵּלָת כָּלֵל יִשְׂרָאֵל, "כֹּל שְׁלֵטֵי הַגְּבוּרִים" וְהֵם שׁוֹלְטִים עַל הַגְּבוּרוֹת וּמְמַתְקִים אוֹתָם, וּמִיָּד בָּאָה הַגְּאֻלָּה בְּב"א. (מצא חן במדבר).

ולפי זה מתבאר היטב מאמר הרשב"י "יכול אני לפטור את העולם כולו מן הדין". - על כן פנו בבקשה לראשי הישיבות ולראשי הפוללים, להרשות לכם להקדיש שנים עשר דקות בהתחלת כל סדר ללמוד הזוהר הקדוש בשמחה, ובודאי יסכימו עמכם, כמו שכתב נודע המציאות בהרבה ישיבות וכוללים שכן עשו. וכידוע דכל דבר שבקדשה כדי שיצליח, צריך קודם אתערותא דלתתא (עין זוהר הקדוש פרשת לך לך דף ע"ז). וכך הפעולות האדירות שצאמרו במעלת הלימוד והקריאה בזוהר הקדוש הם גם במי שאינו מבין כלל את אשר הוא קורא - כמשל ההולך אל הרופא, אינו צריך להבין ברפואה כדי להתרפא², כן הלימוד בזוהר הקדוש הגם שאינו מבין, עצם הלימוד כוחו גדול ועצום "ובונה בשמים עליותיו", ועל ידי כן נגאל במהרה בקרוב, כי עת צרה היא לעקב וממנה ישע - יעקב אבינו ע"ה נקרא אב של שבועים נפש, ושבעים גימטריה "סוד" - דעל ידי לימוד התורה - שהיא מדתו של יעקב אבינו ע"ה, ובפרט זוהר הקדוש - שפנגד "סוד", ובזה נקרא אב של שבועים נפש, נצל משבעים אמות העולם - ועוד כידוע יעקב במלוי אותיות כזה: "יד עין קוף" וי"ו ב"ת², גימטריה 770 - שהשנה תש"ע - וממנה - מכח סגלת

יב. ובזוהר הקדוש פרשת בהעלותך כתב: (חלק ג דף קמח): רבי יהודה פתח, (תהלים יט ו) והוא כחתן יוצא מחופתו וגו', זכאה חולקיהון דישראל, דקדושא בריך הוא אתרעי בהון, ויהב להון אורייתא דקשוט, אילנא דחיי, דביה אחיד (ס"א ירית) בר נש חיינ להאי עלמא וחיינ לעלמא דאתי, דכל מאן דאשתדל באורייתא, ואחיד בה, אית ליה חיינ (ס"א אחיד בחיין), וכל מאן דשביק מלי דאורייתא, ואתפרש מאורייתא, כאלו מתפרש מחיין, בגין דהיא חיינ, וכל מלוי חיינ [ובאר המותק מדבש: וכל דבריה בפרטות הם חיים, וגם "וכל מלוי" היינו המילות לבדם בקריאה בגירסא בעלמא, למה זה דומה לחולי השוטה רפואה ומועיל לו אף על פי שלא יודע חכמת הרפואה], הדין הוא דכתיב (משלי ד כב) כי חיים הם וגו', וכתב (שם ג ח) רפאות תהי לשרך וגו'.

יג. וזה לשון זוהר פרשת וירא (דף קיט ע"א). [ההערות על פי מפרשי זוהר והקדמות ספרי ים החקמה' מהגאון המקבל הגרי"מ מורגנשטרן שליט"א עם קצת תוספת].

רבי שמעון פתח ואמר, "וזכרתי את בריתי יעקוב", מלא בוא"ו אמאי, אלא בתרין סטרין איהו רזא דחכמתא, חדא דאיהו רזא דרגא דחכמתא, אתר דשרי בה יעקב, אבל האי קרא על גלותא דישׂראל אתמר, דכד אנון גו גלותא, ההוא זמנא דיתפקדון בית יעקב יתפקדון ברזא דוא"ו, ואיהו באַלף שתיתאה. ופקידה ברזא דוא"ו, שית רגעי ופלג עדן, ובזמנא דשתין שנין לעבנרא דדשא באַלף שתיתאה, יקים אלה שמאי פקידו לברתה דיעקב.

[זהו מדבר על תהליך של גאֵלה בעתה שנמשך מאה שנה, כאשר ששים השנים הראשונות נקראות עבנרא דדשא שהיא דלת המסתובבת על צירה בסוד משיח בן יוסף שפותח את השפע וסוגר. לפי הקדמות ספרי ים החכמה, התחילו מאה השנים בשנת ת"ש שאז התחילו מאה שנים חדשות מבריאת העולם, ופרצה השואה שבה סימו את ברור הניצוצות מכל המקומות בהם עם ישׂראל חנה ברב שנות גלותם, כפי שרואים שברב המקומות כמעט לא נשארו יהודים. וכן יהדות המזרח יצאה מהארצות בהם חנו היהודים ברב שנות גלותם. כל זה שנין לתקופת משיח בן יוסף שתפקידו לסיים את הברורים בכל המקומות. ובמקביל התחילה בתחלת המאה תנופה גדולה בבניית ארץ ישׂראל בין על ידי יהודים, ובין על ידי ערבים שבונים בביכול לעצמם, וברור לכל שכל זה מיעד עבור בני ישׂראל שישובו לארצם בקרוב. כל זה שנין לתקופת משיח בן יוסף שתפקידו להכין את הכלים הגשמיים לקבל את אורות הגאֵלה. והכנה לגאֵלה אינה אתחלתא דגאֵלה כפי שטעו אחרים, כמו שצחצוח המנעלים לשבת אינו אתחלתא דשבת, ואין כאן המקום להאריך.]

[אין כאן מנה להנכנס לענין זהותו של משיח בן יוסף שהוא אחד מצדיקי הדור או כמה מהם, שדואגים לפעל ברוחניות ובגשמיית את כל הענינים שהזכרנו ועוד רבות שלא הזכרנו.] ומההוא זמנא עד דיהא לה זכירה שית שנין ופלגא, ומההוא זמנא שית שנין ופלגא אחרנין, ויזדוגו בלהון עממיא על ברתיא דיעקב לאדחיא לה מעלמא, ועל ההוא זמנא כתיב "ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע".

[כאן מדבר זהוהר על שתי תקופות נוספות של שש וחצי שנים כל אחת, שלפי ים החכמה התכלית של תקופות אלו היא לחבר משיח בן יוסף ומשיח בן דוד, בהתפשטות למוד פנימיות התורה בקרב ישׂראל, ורבי לומדי התורה בכל אתר ואתר בסוד צמח דוד. כמו כן מצין זהוהר שסמוך לגמר השבעים ושלש יתעוררו אמות העולם נגד ירושלים ותהיה "ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע", מה שלצערנו כבר רואים בימינו שארה"ב יוצאת נגד ירושלים היל"ת.]

בשבעין ותלת, כל מלכי עלמא יתכנשונו לגו קרתא רבתא דרומי, וקדשא בריך הוא יתער עליהו אשא וברדא ואבני אלגביש ויתאבדון מעלמא. בר אנון מלכין דלא ימטון לתמן, ויהדרון לאגחא קרבין אחרנין, ומההוא זמנא מלכא משיחא יתער בכל עלמא, ויתכנשונו עמה כמה עמין וכמה חילין מכל סיפי עלמא, וכל בני ישׂראל יתכנשונו בכל אנון אתרי. עד דאשתלימו אנון שנין למאה, כדן וא"ו יתחבר בה"א, וכדן "והביאו את כל אחיכם מכל הגוים מנחה ליהוה וגו'". ובני ישמעאל זמינין בההוא זמנא לאתערא עליהון עם כל עמין דעלמא למיתי על ירושלים, דכתיב "ואספתי את כל הגוים אל ירושלים למלחמה וגו'", וכתיב "יתצבו מלכי ארץ ורוזנים נוסדו יחד על יהוה ועל

לימוד הסוד יגשע תשועת עולמים (ספר "בדי ערבות") - זכרו! בְּיָדְנוּ הַדְּבָר! - "ה'לוא
 אם קטן אתה בעיניך ראש שבטי ישראל אתה", והחלש יאמר גבור אני, ויתקיים
 בנו הפסוק "הקטן יהיה לאלי" והצעיר לגוי עצום, אני ה' בעתה אחישנה" (ישעיה
 פרק ס נב) בב"א.

משיחו, וכתוב "יושב בשמים שחק יהוה" ילעג למו". לבתר וא"ו זעירא יתערה, לאתחברא
 ולחדשא נשמתין דהוה עתיקין, בגין לחדתא עלמא, כמה דכתיב "ישמח יהוה במעשיו",
 וכתוב "יהי כבוד יהוה לעולם", לאתחברא בדקא יאות. "ישמח יהוה במעשיו", לנחתא
 לון לעלמא, ולמהוי בלהון ברין חדתין, לחברא עלמין בלהו כחד.

[כאן מדבר הזהר על עשרים ושבע השנים עד סוף המאה, שבשנת השבעים ושלוש תתחיל
 המלחמה בפועל על ירושלים והקב"ה ימטיר על אמות העולם אבני אלגביש, ותתחיל
 תקופה של משיח בן דוד שיתעורר להלחם מלחמות ה', ומלחמות אלו תמשכנה עשרים
 ושבע שנים עד סוף המאה, ואז יהיה היחוד השלם וקבוץ גליות השלם]. (מספר סוד החשמ"ל)
 יד. והבאור הוא, על פי דברי הספר תורתו מגן לנו, שעל ידי שבבית המדרש אחד

ילמדו ויעשו אלף סיומי זוהר, תכף יהיה הגאולה שלימה, ועל ידי כך נזכה לאני ה' בעתה
 אחישנה" - בבא העת המייעד אעשה הדבר בזריות כמו שכתב המלבי"ם. ובזה יבארו
 הפסוקים "ועמך כלם צדיקים", שאם בלנו נתחיל ללמוד ולגרס בזהר, ונעשה אלף סיומי
 זוהר, נזכה להיות צדיקים, "לעולם יירשו ארץ" ונזכה לירשת הארץ, "נצר מטעי מעשה ידי
 להתפאר", שהקב"ה יוכל להתפאר אתנו במה שזכינו למה שאמר בפסוק הבא "הקטן יהיה
 לאלי והצעיר לגוי עצום אני ה' בעתה אחישנה", ושאננו איך יכול להיות שהקטן, אפלו
 ילד קטן, פשוטו כמשמעו, יהיה לאלי, והצעיר לגוי עצום? אפשר לפרש, שעל ידי שילמדו
 ויעשו אלף סיומי זוהר, נזכה בעזרת השם להגאולה שלימה תכף ומיד ממש..

וראה בחדושי אגדות - מסכת בבא בתרא (עמוד קכ"ז): אני ה' בעתה אחישנה. נראה
 מפני דאיכסף רב עילש לכך הביא לו מקרא זה ואמר, אני ה' בעתה אחישנה, כתיב בעתה,
 משמע שיש עת מיוחד, וכתוב אחישנה, דמשמע שהקב"ה מביא הגאולה שלא בעת, וכמו
 שהקשו בפרק חלק (סנהדרין ז"ח א') כתיב בעתה, וכתוב אחישנה, אלא דצריך שיהיו שניהם
 זמן מיוחד ואז השם יתברך מביא הגאולה, ור"ל כי אף על גב שאני אמרתי לך הדין, ומפני
 בא מכל מקום השם יתברך שהקרה אותי לפניך שתקבל דין זה, כי אלו לא באתי לכאן
 עתה לא שמעת, ודבר זה מורה על מעלה שיש לך, שהשם יתברך רוצה שתקבל התורה,
 ומה לי אם השם יתברך נתן לך השכל, או שעל ידי היה זה, אין חלוק. ופירוש זה קרוב
 לפי רש"י ז"ל והוא נכון. ואפילו על דרך פירוש ר"ח דפירוש, כי מפני דאיכסף אמר עליו
 כי זה אין ביוש, כי עדיין לא הגיע לארבעים שנה, שתהיה כאחד הגדולים, אבל כשתגיע
 לארבעים שנה אז, היית יודע דין זה, ולפי זה נראה גם כן לפרש, כי אמר שאין חדוש אם
 לא ידעת דבר זה, כי אף על גב שיש בך חכמה לדעת ולהבין, מכל מקום לפעמים השם
 יתברך מונע מן האדם דבר עד שיגיע הזמן אשר השם יתברך רוצה, ולכן כתיב, אני ה'
 בעתה אחישנה. וכך הדבר הזה, מצד החכמה היה אפשר לך לדעת כי השם יתברך מונע
 לפעמים דבר מן האדם, עד שמגיע הזמן אשר השם יתברך רוצה שיהיה נגלה לאדם, ועתה

ובזה יכולין להבין למה החפץ חיים זיע"א בשיבתו בראדן צוה לכל הבחורים לגמור כל שבת את הזהר של כל פְּרִשְׁת הַשְּׁבוּעוֹת^{טו}, הגם שְׁלֹקֶח הַרְבֵּה שְׁעוֹת, וְרַבִּי

הזמן אשר גזר השם יתברך להיות נגלה לך, ואין זה חסרון כלל נחשב רק שאין השם יתברך רוצה לפעמים לגלות לאדם דבר אחד, עד שמגיע הזמן לדבר זה, עכ"ל. וכן הוא בענין לימוד הזהר הקדוש וגודל עניינו של לימוד הזהר בשעה אחת שגילו לנו רבי חיים ויטאל, הכסא מלך, הבן איש חי, ורבי מרדכי שרעבי זיע"א, ובפרט עם חדושו של האורחות צדיקים, שאמרו ששעה אחת זהר הקדוש בשבת שוה לחשבון של מליון שנה תורה. זאת אומרת חשבון של מאה אלף אברכים שלומדים 10 שעות ביום אחד שעות תורת הנגלה, ואנחנו לומדים שעה אחת בשבת זוהר הקדוש מקבלים את השכר הזה (ראה אור הזהר). מי יכול לתאר את הזכות הגדול הזה שזוכה בשעה אחת לערך גבוה כזה, מיליון שנה תורה.

טו. בספר המאורות הגדולים סיפר על החפץ חיים זצ"ל כדלהלן: כשהיה צריך הרב ר' שלום תלמידו להתייצב לצו – גיוס הצבא – בעיר בריסק התעורר החפץ חיים – כשאך נודע לו הדבר – והביע את רצונו העז לנסוע לבריסק בכדי לעשות מעשה השתדלות שר' שלום לא יילכד חלילה בפך וכו' ורק הודות להפצרותיהם של מקורביו ובני ביתו והפצרתו של ר' שלום בעצמו בנמקם, שזה עלול חלילה להזיק לבריאותו וכו', נעתר להשאר על מקומו, ולהסתפק בכתובת מכתב המלצה לכבוד הגאב"ד דבריסק רבי חיים סאלאוויטשיק זצ"ל. שיואל להשתדל עבור ר' שלום. [וכן היה שרשם תיכף במעמד ר' שלום על דף המשנה ברורה בזה"ל: לכתוב מכתב להגאב"ד דבריסק]. כשבר ר' שלום לבריסק מצא את הגאון ר' חיים יושב בשבת תחכמוני עוסק בצרכי צבור במסבת רבנים גדולי תורה מכל הגלילות דסביב, וכשהודיעו לר' חיים שיש עבורו מכתב מהחפץ חיים, קם תיכף ומיד ממקומו והפסיק לזמן מה את האסיפה, והתחיל לקרוא את המכתב, ובגמרו לקרוא הגביה רבי חיים את ידו למעלה, ואמר הנני מוכן ומזומן לקיים מצות "כהן גדול" רבי ישראל מאיר הכהן.

ובעודם הדברים רוטטים על שפתיו מהר הרב רבי חיים ויצא החוצה אל מקומות המעשה וההשתדלות, וישתדל בשאר השתדל לטובתו ולהצלחתו של ר' שלום בזמן קצר מאד נסתיים הדבר בכי טוב.

והרב רבי חיים שב אל ביתו, ויפן אל ר' שלום בדברים אלו, שמע נא, מבין שורות, המכתב שקבלתי מהחפץ חיים, ניכרת האהבה והחיבה שהוא הוגה אליך, ולכן אודיע לך אגב אורחא, את טיבו וערכו של החפץ חיים כפי שאני רואה אותו במדרגתו העילאית, אין לך תואר אחר שיתאים לו לפי מדרגתו כי אם התואר של "גוזר ומצוה" היינו שיש לו שליטה וכח לגזור ואומר ולצוות גם למלאכים עכ"ד.

וכששמעתי את הערכתו של רבי חיים על החפץ חיים נשתוממתי מאד על רוח קודשו של רבי חיים שכיוון את האמת, כי אני בעצמי הייתי רגיל להתחבא אל כל המקומות והפינות שהחפץ חיים היה אוהב להתבודד ולעקוב אחרי הנהגותיו, ואיסתייעא לי פעם מילתא כשהייתי מתחבא על העליה בה התבודד החפץ חיים, הקשבתי שבשעת עסקו

חיים ויטאל, הפסא מלך, הָבֵן איש חי, וְרַבֵּי מִרְדְּכַי שְׂרַעְבֵי זִיע"א, וּבִפְרֵט עִם חֲדוּשׁוֹ שֶׁל הָאֲרָחוֹת צְדִיקִים, שְׁאֲמָרוּ שֶׁשְּׂעָה אַחַת זֶהר הַקְדוֹשׁ בְּשֶׁבַת שׁוֹה לַחֲשׁבוֹן שֶׁל מְלִיוֹן שָׁנָה תוֹרָה. זֹאת אוֹמֶרֶת חֲשׁבוֹן שֶׁל מֵאָה אֶלֶף אַבְרָכִים שְׁלוֹמְדִים 10 שְׁעוֹת בְּיוֹם אֶחָד – אַתֶּם שׁוֹמְעִים? כֵּן! מֵאָה אֶלֶף אֲנָשִׁים לוֹמְדִים בְּיוֹם אֶחָד כָּל אֶחָד 10 שְׁעוֹת, יוֹצֵא הַחֲשׁבוֹן שֶׁל מְלִיוֹן שְׁעוֹת תוֹרַת הַנִּגְלָה, וְאֶחָד לּוֹמְדִים שְׂעָה אַחַת בְּשֶׁבַת זֶהר הַקְדוֹשׁ, מְקַבְּלִים אֶת הַשְּׂכָר הַזֶּה – וְעוֹד יוֹתֵר, שְׁמִקְבָּלִים שְׂכָר עַל תּוֹרָה לְשִׁמְיָהּ, כִּי תוֹרַת הַסוּד הוּא תּוֹרָה לְשִׁמְיָהּ (רֵאָה אוֹר הַזֶּהר).

בֹּא וְרֵאָה כַּמָּה גְדוֹל כַּח הַשְּׂמֻחָה, שְׁאֵלִישֶׁע הַנְּבִיא כְּאֲשֶׁר רָצָה שֶׁתְּשַׁרְרָה עָלָיו רוּחַ הַקְדוֹשׁ, בְּקִשׁ שְׁיִנְגְנוּ לְפָנָיו, שְׁנֵאָמַר (מְלָכִים ב פֶּרֶק ג טו) וְעַתָּה קָחוּ לִי מִנְגֵן וְהִיָּה כְּנֵגֵן הַמִּנְגֵן וְתִהְיֶי עָלָיו יָד ה' . וְכַתּוּב בְּזֹהֵר הַקְדוֹשׁ שְׁכָכַל שֶׁהַלְמוּד יוֹתֵר עֲמוֹק וּפְנִימִי, כִּךְ בּוֹנֵה שְׁמִים עָלְיוֹנִים, וּמַגִּיעַ לְעוֹלְמוֹת הָעָלְיוֹנִים. עַתָּה מִבִּינֵים, אֵיךְ שֶׁהַזֶּהר הַקְדוֹשׁ שְׁהוּא לְמוֹד פְּנִימִיוֹת הַתּוֹרָה, עִם הַשְּׂמֻחָה, שְׁגָם הִיא מַחֲלֵק הַפְּנִימִי שֶׁל הַנְּשִׁמָּה, וּבְשֶׁבַת קְדוֹשׁ שֶׁהוּא עוֹלָם הַנְּשִׁמוֹת – מַעֲיֵן עוֹלָם הַבָּא, עָרְכָם גְּבוּהַ מֵאֵד לְעָרְךָ מִלְּיוֹן שָׁנָה תוֹרָה.

בואו וראו כחו העצום של למוֹד התּוֹרָה בְּשֶׁבַת קְדוֹשׁ!

מִרְן הָבֵן איש חי (פֶּרֶשֶׁת שְׁמוֹת שָׁנָה שְׁנִיָּה) כּוֹתֵב וְז"ל: כְּתִבּוּ הַמְקַבְּלִים זְכוּרָנָם לְבִרְכָה דְגְדוֹל הַפְּעַל הַנְּעֻשָׂה בְּעֶסֶק הַתּוֹרָה בְּיוֹם שְׁבַת, אֶלֶף פְּעָמִים יוֹתֵר מִן הַנְּעֻשָׂה בְּעֶסֶק

בתורה בנגלה ובנסתר שהוא מבטא פתגמין קדישין. גוזר ומצווה בשמות למלאכי עליון ומפקדם לעשות כה וכה. וימצאני נחבא אל הכלים, ויבקשני בתחנונים רבים שלא אגלה לרבים אף שמץ דבר שראיתי ושמעתי.

כשמת ר' נחוסי'קע הוראדנער זצ"ל צווה קודם פטירתו וגם יעץ לבני עירו שימנו את החפץ חיים בתור אב"ד דגרוזדנה. ודרכו של ר' נחוסי'קע הייתה שהיה מחלק את היום לג' חלקים. ארבע שעות לצרכי חסד. ארבע שעות בלימוד קבלה. ושמונה שעות בלימוד גפ"ת. ובשעת עסקו בקבלה בלילה היה סוגר את עצמו בביהמ"ד שעין זר לא ישורנו. פעם התחבא החפץ חיים בין כותלי התנור בכדי להתחקות על שרשי עבודתו של ר' נחוסי'קע, אבל קרה דבר מה שהדהים את החפץ חיים. ר' נחוסי'קע בעמדו על הבימה אחוז העיין בסתרי תורה. ופתאום נעשה מוקף עמוד אור כל כך גדול עד שהחפץ חיים כמעט התעלף מהפחד. והוכרח להשתמט בלאט בלאט ולצאת החוצה.

בתקופה ידועה של חייו היה עוסק בתורה משעה שבע בבוקר, עד שבא השמש לא פסק פומייה מגירסא. בבוקר היה לוגם מעט מרק שסינן לעצמו, ובערב היה טועם מעט האוכל שנשאר מן המרק, ובזה היה מחיה את נפשו. לתפלת מנחה היה הולך למקום ידוע ומסויים בשדה, והיה מוריד שם דמעות ובוכה.

התורה של ימי החל, עכ"ל. זאת אומרת, שעה אחת של שבת, שיה אֵלף שעות ביום חל, וכבר למדנו הפסא מֵלֶךְ דְּשָׁעָה אחת של למוד זהר הקדוש ביום חל, יותר משנה שלמה של למוד פֶּשֶׁט.

צא ולמד: שעה אחת של למוד זהר הקדוש בשבת קדש, יותר מאֵלף שנים פֶּשֶׁט ביום חל. "על כן יאמרו המושלים בואו חשבון".

הבה ונתבונן: כִּאֲשֶׁר לומדים זהר הקדוש שש שעות בשבת קדש, מתקן את כל ששת אלפים השנים של העולם.

על ידי למוד שעה אחת זהר בשבת קדש אפשר להביא הגאֵלה שלמה: בספר ישעיה (פרק ס' פסוק כ"ב) נאמר: "הקטן יהיה לאֵלף והצעיר לגוי עצום אני ה' בעתה אחישנה".

וצריך באור, מה כוונת הפסוק שהקטן יהיה לאֵלף, איך יכול להיות שכן אדם קטן, נזכה להיות לאֵלף, והצעיר לגוי עצום? - ונפרש בהקדם את פסוק כ"א, שאמר: "ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ נצר מטעי מעשה ידי להתפאר", דהנה אין יכול להיות ועמך כלם צדיקים וכו', הלא הקדוש ברוך הוא נתן לנו יצר הרע די גדול, וצריך לנהל אתו מלחמה כבדה, וקשה מאד לנצח אותו, ומי יימר דהוי צדיק? - ולבאר זאת נקדים דברי המפרשים:

בתרגום יונתן על ישעיה (פרק ס פסוק כב): "דזעיר בהון יהי לאֵלפא ודחלש לעם תקיף אָנא ה' בזמנה איתנה".

ובמלבי"ם שם: "הקטן יהיה לאֵלף" - ברבוי הכמות, "והצעיר" - בכח "יהיה לגוי עצום" - ברבוי האיכות בכח ועצמה, והגם שאני מתמהמה עתה והעם חלשים ומעטים, הנה "אני ה' בעתה אחישנה" - בבא העת המיעד אעשה הדבר בזריזות (כי זה גדר פעל חיש) ואמלא את הבטחתי, עכ"ל.

והבאור הוא, על פי דברי הַבַּן איש חי והפסא מֵלֶךְ ז"ע, בענין למוד בשבת קודש, שעל ידי שילמד בשבת קודש שעה אחת זהר, זה כמו שלמד אֵלף שנים, ואם לומד שש שעות בשבת, נחשב כמו שלמד ששת אלפים שנה כנגד ימי בריאת העולם. ועל ידי כך נזכה ל"אני ה' בעתה אחישנה" - בבא העת המיעד אעשה הדבר בזריזות כמו שכתב המלבי"ם. ובזה בארו הפסוקים "ועמך כלם צדיקים", שאם כלנו נתחיל ללמד ולגרס בזהר, נזכה להיות צדיקים, "לעולם יירשו ארץ" ונזכה לירשת הארץ, "נצר מטעי מעשה ידי להתפאר", שהקב"ה יוכל להתפאר אתנו במה שזכינו בלמוד של שש שעות לקים את כל הבריאה ששת אלפים שנה, ועל ידי כך נזכה למה שאמר בפסוק הבא "הקטן יהיה לאֵלף והצעיר לגוי עצום

אני ה' בעתה אחישנה", ושאלנו איך יכול להיות שהקטן, אפלו ילד קטן, פשוטו כמשמעו, יהיה לאֵלף, והצעיר לגוי עצום? אפשר לפרש, שעל ידי שילמוד שעה אחת בזהר הקדוש בשבת קדש, שנחשב כפול אֵלף.

ועוד יש לפרש: דהקטן פירוש אפילו מי שהיה קטן כל ימיו כמו שהבאנו בתחלת הדרשה, שבשמים מחשיבים גיל האדם לפי מעשיו הטובים, ויש מי שגשאר קטן גם כשהוא בן שמונים שנה, גם הוא יהיה לאֵלף שיזכה לתקן כל ימיו, להגלותם לקדושה על ידי לימוד הזהר הקדוש, (ועין בהערה ב' דברי הבן איש חי על הפסוק "ראת ה' תוסיף מיים").

ומה שאמרנו שעל ידי לימוד הזהר הקדוש מתקן כל ה"שית אלפי שנין", אפשר בקל על ידי חבורה קדושה לעשות בן, וכל בית מדרש יכולים ללמוד בזמן קצר זהר הקדוש שביחד עולה להם לזמן שש שעות, לדגמא: כאשר יש 36 אנשים שלומדים ביחד בשבת רק 10 דקות זהר הקדוש, עם ישראל קיבל שש שעות לימוד זהר הקדוש בשבת, שהם כנגד ששת אלפים שנה של בריאת העולם, ומתקנים כל הבריאה ומחישים הגאולה. וכל אחד מהם מקבל השכר כאילו הוא לבדו למד כל השש שעות, (חפץ חיים אהבת חסד), ובפרט בחבורה שיש השראת השכינה, ואפשר להמליץ על זה דברי חז"ל שאין דור שיש בו פחות משלשים ויש צדיקים, ^ט וכנגד אור הגנוז בתורה שיתגלה לעתיד לבוא השמור לצדיקים שהאיר שלוששים ויש שעות רצוף בערב שבת ובשבת קודש הראשונים של הבריאה.

משה רבינו, אליהו הנביא והרשב"י זיע"א, מגלים לנו שאנחנו בלמוד הזהר מביאים את הגאולה, ורק על ידי זה יבוא ולא על ידי דבר אחר, כך אומר הרשב"י בְּדָא יַפְקוּן מִן גְּלוּתָא.

והעמיד לנו השי"ת את קדוש השם רבינו הרמח"ל זיע"א, אשר רבינו הגר"א זיע"א אמר: אלו הייתי חי בימיו הולך בגלגל (מיוצג לאיטליה - שזה בערך כמה שנים) להקביל פניו הקדושים, ועוד אמר אשר במסלת ישראל אין אפלו אות אחת יתרה. והוא הצדיק הקדוש הזה (הרמח"ל), אמר, שאין עצה אחרת אלא זו - למוד הזהר הקדוש - לבטל הגזרות, ולהמשיך הישועות, ומה שכתוב בזהר הקדוש: בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי" זהו דוקא ולא רק בתורת סגלה.

טז. וכתב בערוך לנר סוכה - (דף מה:), וז"ל: ולענד"ל לק"מ דהא לא קאמר רק שלעולם אין פחות מל"ו דמסתכלי באספקלריא המאירה ולא פחות משנים דעיילי בלא בר אבל אפשר שהם יותר הרבה מל"ו ואפשר שיהיו הרבה יותר מאלף.

ידוע כשהמשיח יבוא, יראה באצבע על כל אלו שלמדו זוהר הקדוש : אתה עזרת לי לבוא. ואיזו בנשה תהיה למי שלא עזר לו לבוא, ואיזה מין צפית לישועה הוא, אם לא עושה שום פעלה למענו. (ראה בספר מאורות הזוהר).

הבא לטהר מסייעין אותו (יומא ל"ח ע"ב) ואמרו חז"ל רחמנא לבא בעי, ובאר בספר "בדי ערבות" דהלב הוא האיבר הראשי והוא בסתר לכן נקרא החלק הכי פנימי, כמו כן הנשמה היא פנימית ורחמנא הקב"ה רוצה שנלמד תורת הזוהר הקדוש שהוא בבחינת הלב פנימיות התורה ולמדו כנגד בינה שהיא לבא כמובא בפתח אליהו זכור לטוב.

אם כך, אין הדבר תלוי אלא בנו, וכמה שיותר יהודים יצטרפו למפעל הקדוש, בלמוד והפצת הזוהר הקדוש, שבה מקימים באופן הכי טוב את צפית לישועה, בודאי תכף מן השמים ישלחו לנו את משיח צדקנו במהרה בימינו ברחמים אמון!

מורי ורבותי! הרעיא מהימנא - משה רבינו, אליהו הנביא, ורבי שמעון בן יוחאי זיע"א אומרים לנו, שכשנלמד זוהר הקדוש נצא מן הגלות ברחמים. הבה נתבונן, בשמים כבר הסכימו לכך מזמן, רק מחכים עלינו שנקים. וכידוע שחכמים קדם אתערותא דלתתא כמבאר בזוהר הקדוש (פרשת לך לך דף ע"ז), הלא בודאי כאשר יראו בשמים שאנו לומדים זוהר הקדוש, זאת אומרת, שאנו מחכים באמת לביאת המשיח, תכף נגאל ברחמים.

אמר רבי שמעון באדרא רבא, וזה לשונו: אמר רבי שמעון, לשמיא לא אימא דיצייתין, לארעא לא אימא דתשמע, דהא אגן קיומי עלמין. באור: אני לא אומר לשמים שיאזינו, וגם לא לארץ שתשמע, כמו שאמר משה רבינו, כי משה רבינו הזהיר את עם ישראל שלא יחטאו, ועל זה העיד בהם שמים וארץ, אבל אנחנו עוסקים בתורת הסוד שהיא קיום העולם. ואין צורך לעדות שמים וארץ, כי העוסקים בתורת הסוד נצלים מן הנסיון.

מכאן אנו רואים שתורת הסוד היא קיום העולם, וכידוע כל הגאולה תלויה בלמוד הזוהר הקדוש, כמבאר בזוהר הקדוש (ח"ג קכ"ד): "ונגינו דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו האי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי, ועוד לא יצטרכו לנסיון, ויתקיים בהון "ה" ב"ד ונחנו ואין עמו אל נכר" (דברים ל"ב).

וכמו שאמרו בזוהר הקדוש (זוהר הקדוש ח"ב ד"מ ע"ב) על דורו: "זכו דררא דא יקים עלמא עד דיייתי מלכא משיחא". ובתקון ו' איתא: "וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חיבורא דילך כד יתגלי לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא, ובגגיה וקראת דרור בארץ וגו'".

אנו אומרים בכל יום בשמונה עשרה: "מודים אנחנו לך. שאתה הוא ה"א וכו', ועל נסיך שבכל יום עמנו וכו', בכל יום ויום עושה עמנו הקב"ה נסים, גם בתפלת "על הנסים" מודים אנו "ואתה ברחמיך הרבים עמדת להם בעת צרתם וכו', להודות ולהלל לשמך הגדול".

נסים מתחדשים בכל יום ויום, לפעמים נתגלה לנו קצת נסים. אך הרבה נסים יתגלו לנו רק אחרי הרבה שנים. וכמו שבאר החתם סופר על הפסוק (שמות פרק לג כג) "וראית את אחי ופני לא יראו", שרק אחרי המעשה מבינים את הנהגת יד השי"ת.

נסים גלויים בזכות לימוד הזוהר הקדוש

אספר מה שקרה ביום שסימנו את ספר הזוהר הקדוש לפי סדר הדף היומי, המדפס בי"ב כרכים לי"ב חדשי השנה, באותו היום ממש נפסקה המלחמה בעזה, זה היה בחודש טבת. וחזרו מליון אנשים לבייתם, אחרי שהיו בגלות קשה כבר כמה שבועות [וב"ה על הנסים הגדולים שהיה שם, בזכות הרשב"י והזוהר הקדוש, כן יעזר ה' הלאה].

ובזכות זו התקיימו דברי הזוהר הקדוש "בספרא דא יפקון מגלותא", דהיינו שרק בגמר כל הספר בלו יצאו מן הגלות הקטנה שעברה עלינו, וכעת נוכל להבין מזה, שאם נסים בלנו את ה"זהר המחלק" דבר יום ביומו ("דף היומי"), באלפי רבבות סיומי הזוהר, בודאי נזכה להבטחת הרשב"י שהזכרנו "ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי".

ובאותה תקופה ארע עוד נס, אשר רבי שמעון בן יוחאי הציל את כל תושבי בית שמש מהטילים ארצי הטוח שהיו מוכנים להגיע לבית שמש ח"ו.

בעתונים דוחו אז [בערב שבת קודש פרשת יתרו תשס"ט לפ"ק (בזמן קבלת התורה)] נראה, כי החמאס שאף להפגיו את בית שמש במספר טילים יותר גדול מאשר שלחו לאשדוד או לבאר שבע, כי רצו לפגע בפצצות אטום, שיודע שבבית שמש יש הרים מלאים עם פצצות אטום. והגיע רק טיל אחד כמה קילומטר מבית שמש, והחזיקו את זה בסוד, כדי שלא יודע להם המקום איפה המקום שהגיע וישלחו חס ושלום יותר טילים. והכל היה בזכות הזוהר היומי שעבדו על זה יומם ולילה בבית שמש.

כשספרתי הספור הזה להגה"צ הרב נחום ראזנברג שליט"א שזכה לבנות ולתקן לערך 300 מקואות, אמר לי שהדברים פשוטים ובימי חרפו זכה ושמע מפי בעל ה"סלם" זצ"ל בעצמו, וכך ספר לו: כשהרשע הגדול ימ"ש רצח 6 מליון יהודים

באירופה, אמרתי לכלם: "אי אפשר לנצח רשע זה, ומלחמה זו לא תסתיים אלא אם כן יקומו יהודים וילמדו זהר הקדוש". לכן ישב בעל "הסלם" ותרגם הזהר ללשון הקדש שיהיה מובן ליהודים פשוטים כפי השגתם. ואכן בסיום עבודתו, ביום שגמר התרגום על ספר הזהר, נחל היטלר ימ"ש תבוסה קשה במלחמה, וכך נצלו מעט היהודים ששרדו, ובנסים גלויים נצלה ארץ ישראל מצפרניו של אותו רשע ימ"ש. - בזכות הזהר הקדוש.

ואכן כך נכתב מפרש בזוהר הקדוש פרשת נשא בספרא דא פקון מן גלותא ברחמי - בזה הספר (זהר הקדוש) יצאו מן הגלות ברחמים.

עוד ספר לי אשר בשנת תשכ"ז, בעת מלחמת "ששת הימים", למד בשיבת ויזניץ בני ברק אצל הגאון וקדוש בעל ה"אמרי חיים" זצוק"ל. בימים דאז יצאו חמש מדינות נגד עם ישראל: מצרים, ירדן, עירק, סוריה ולבנון, החליטו להלחם נגדנו, והסכנה הייתה גדולה מאד, והפחד ממש נורא - שלשה ימים לפני תחלת המלחמה כבר היו סגורים כבישי הגליל מפני פחד האויב, שמא יתקפו סוריה ולבנון את הצפון. ולא הרשו לסע בדרכים. האדמו"ר מויזניץ זי"ע בקש וקבל רשיון מיחד להגיע למירון, ונסע במשריון צבאי מיחד, בדרכו לשם, ואמר:

כשאגיע לרבי שמעון אפעל כל מה שצריך. וכך עלה לציון הקדוש של רשב"י.
כשנכנס לציון הקדוש לקח ספר הזהר פתח דף ראשון ואמר: כאן כתוב "ספר הזהר מהתנא האלוקי רשב"י", ופרש: דאס איז די לעכטיגע ספר "ספר הזהר" וואס לערנט אונז "מהתנא" געטליכקייט "האלוקי" פון וועס? פון רשב"י, [תרגום ללשה"ק: זה הספר המואר (זהר) ש'מלמד אותנו (מהתנא) אלקות, ממי? מרשב"י].
אחר כך נגש לציון הקדוש, נשק ואמר: כבר נתקתי כל הקשרים של כל האמות הרוצות להרע לישראל. היאך עשיתי זאת? כי דבקתי בתנא הקדוש רשב"י. וכלנו יודעים על הנסים הגדולים שקרו במלחמה זו. (שהלומד בספר של הצדיק מתדבק בנשמת הצדיק, ועין בספר "מאורות הזהר").

מכאן רואים כמה גדול כח הלומד בזוהר הקדוש שעל ידי זה מעורר ומפעיל וממשיך את נשמת הרשב"י ע"ה ממש כפשוטו, לרחם עלינו, כמו שאמר: יכול אני לפטר את העולם כלו מן הדין. ואפילו בדורנו הפשוט.

בואו וראו מהנסים שהיו במלחמה ההיא: (תשכ"ז) שנתגלה אלי בהשגחה פרטית:

בתהלים (פרק קי"א א) הללו את ה' כל גוים שבחוהו כל האמים: (ב) כי גבר עלינו חסדו ואמת ה' לעולם הללויה, שואלים איך הגוים יהללו וישבחו את ה' על החסדים שעושה עם ישראל?

הביאור בזה: שָׂרָק הגוים יודעים כמה הם מתכננים צרות ושמדות לישראל ח"ו, ולא מצליחים, וזה היהודים לא יודעים, ורק הם יודעים את ניסי ה'.

והספור גדלהלן:

הייתי נוסע הרבה למיאמי בשביל רפואות.

יום אחד באמצע שאני לומד בבית המדרש "כל הארבער" במיאמי, בא יהודי שהמראה שלו היה מיוחד ביותר, הכרת פניו ענתה עליו שהוא נראה כמו אדם חולה.

אני רץ לפניו, ואומר לו שלום עליכם ברוך הבא, ומכבד אותו לשמות ולאכל מזונות, ואני שואל אותו מאיפה יהודי בא?

הוא מראה לי תכף את שתי ידיו, איך שמציר עליהם שהם אסורות באזיקים, וחתום גם על ידיו את המלים "משפט מות", והוא בא מסיביר – רוסייה..

והוא מספר, מעשה שהיה כך היה:

עבדתי בצבא הרוסי, והייתי מפקד בצבא על אוניות המלחמה ברוסיה.

לפני מלחמת ששת הימים [בשנת תשכ"ז] שלחו אותי לסוריה להכין מלחמה גדולה נגד ארץ ישראל, ולפוצץ את כל האוניות של ארץ ישראל.

לפני המלחמה היה לי מפות מכל האוניות של ארץ ישראל וכל הנמל של סוריה.

לפני שהחלה המלחמה ותפקידי היה לשלח פצצות על אוניות של ארץ ישראל נפל עלי פחד וחשבתי לעצמי, אני יהודי, ואיך הולך אני לפוצץ את ארץ ישראל? [בטוח שברוסיה אף אחד לא ידע שהוא יהודי].

החלטתי תכף ונתתי פקודה לפוצץ את כל האוניות של סוריה במקום האוניות של ארץ ישראל.

כשנגמר העבודה לפוצץ את כל האוניות של סוריה ולא של ארץ ישראל, כאשר נודע הדבר, מיד תפסו ושמו אותי באזיקים והעמידו אותי למשפט.

במשפט שאלו אותי מה עשית? הרי מעלת בתפקידך ואתה ממש בוגד!

עניתי אני לא יודע, הייתי מוכן לפוצץ את כל האוניות של ישראל, ופשוט בא איזה מלאך (או מה שהוא כזה), והחליף לי את המפות!

כמוכן שתכף אסרו אותו והשליכוהו לבית הסוהר, ושלחו אותו לבית משפט ברוסיה – וגזרו דינו משפט מות בתליה רח"ל.

לפני שִׁלְקָחוּ אוֹתוֹ לְתִלְיָה, שְׁאַלוּ אוֹתוֹ אִם רוֹצֵה לְהַגִּיד מַה שֶׁהוּא? [כִּי יֵשׁ חֶק שְׁקוּדִים שֶׁהוֹרְגִים מִי שֶׁהוּא, יְכוּל לְבַקֵּשׁ מַה שֶׁהוּא רוֹצֵה], הִיְהוּדִי עֲנֵה אֲנִי רוֹצֵה וּמִבְקֵשׁ לְדַבֵּר עִם מְנַהֵג הַמְדִינָה, דַּבֵּר דְּחוּף מְאֹד. וְנַחוּץ מְאֹד לְבִטְחוֹן הַמְדִינָה.

כְּאִשֶּׁר הִבִּיאֹהוּ לִפְנֵי הַנְּשִׂיא אֲמַר הִיְהוּדִי, כָּל הַשָּׁנִים הֵייתִי הַזֵּיד הַכִּי הַנְּאָמָן לַמְדִינָה, וְעִשִּׂיתִי כָּל מַה שְׁבִיכּוֹלְתִי לְטוֹבַת הַמְדִינָה. אַךְ כִּאֵן קָרָה דְּבַר, שְׁבִכְלָל זֶה לֹא אֲנִי וְלֹא בְּאִשְׁמֹתַי. וְאִם יִהְיֶה זֶה בְּזִיוֹן גָּדוֹל לַמְדִינָה, לְתַלּוֹת אִישׁ נְאָמָן כְּמוֹנֵי לַמְדִינָה. וְיִהְיֶה זֶה אֲשֶׁמָּה גְדוֹלָה וּבּוֹשָׁה לַמְדִינָה לַעֲשׂוֹת דְּבַר כְּזֶה, וְהַבּוֹשָׁה הַזֹּאת לֹא תִמְחַק וְתִשְׁאַר לְדָרְאוֹן עוֹלָם!

מְנַהֵג הַמְדִינָה שׂוֹאֵל אוֹתוֹ, אִם כֵּן מַה אַתָּה חוֹשֵׁב שְׁצָרִיכִים לַעֲשׂוֹת לָךְ, הֲלֹא מַגִּיעַ לָךְ מִיְתֵה מִשְׁפֵּט מוֹת?

עֲנֵה הִיְהוּדִי, שִׁשְׁלַחְו אוֹתוֹ לְסִיבִיר, וְשֵׁם יִשִּׁימוּ אוֹתוֹ בְּאִמְצַע הַיַּעַר וְהַחִיּוֹת יֹאכְלוּ אוֹתוֹ, אֲבָל הַמְדִינָה לֹא תִשְׁפֹּךְ בְּיַדִּים דָּם נָקִי וְלֹא תִקַּח עָלֶיהָ אֲשֶׁמָּה כְּזֹאת לְהַרוֹג בֶּן אָדָם כָּל כֵּךְ נְאָמָן?

מְנַהֵג הַמְדִינָה הִסְכִּים, וְשִׁלַּחְו אוֹתוֹ לַיַּעַר בְּסִבִּיר.

כַּתְּפִלַּת דָּוִד הַמֶּלֶךְ (שְׁמוֹנָל ב פָּרָק כַּד יֵד) "וַיֹּאמֶר דָּוִד אֵל גֹּד צַר לִי מְאֹד נִפְלָה נָא בְּיַד ה' כִּי רַבִּים רַחֲמָיו [רַחֲמָיו] וּבִיד אָדָם אֵל אֶפְלָה".

כְּאִשֶּׁר הִגִּיעַ לְסִיבִיר, חִפַּר לַעֲצָמוּ בּוֹר גְּדוֹל מִתַּחַת לְאֲדָמָה כְּדִי שֶׁהַחִיּוֹת לֹא יֹאכְלוּ אוֹתוֹ, וְגַם לְהַגֵּן מִפְּנֵי הַקָּר, כְּמוֹ כֵּן הַכִּין לַעֲצָמוּ בְּגִדִים מִהַעוֹר שֶׁל הַחִיּוֹת שְׁמֹתוֹ מִהַקָּר הַגְּדוֹל שֶׁשׁוֹרֵר שֵׁם, וְלִמְחִיזָתוֹ אֲכַל כָּל מִינֵי שְׁקָצִים וְרַמְשִׁים שְׁמֹתוֹ, [מִפְּנֵי פְקוּחַ נֶפֶשׁ מֵתָר], עַד שֶׁהִבִּין וַיַּדַּע הַטַּעַם שֶׁל כָּל מִין חַיָּה וְעוֹף מַה שֶׁהוּא אוֹכֵל.

כְּשִׁחֹמַת הַבְּרָזֵל מְרוֹסָה נִפְלָה, וַיְכַלּוּ כְּבֵר לַצָּאת מִשֵּׁם לְחוּץ לְאַרְצָה, בִּקְשׁ הַתָּר נִסְיָעָה, וְנִתְּנוּ לוֹ, וְנִסַּע לְאַרְצוֹת הַבְּרִית.

כְּשֶׁהִגִּיעַ לְאַרְצוֹת הַבְּרִית הָיָה מְאֹד חוֹלָה, וְהָיָה צָרִיךְ לַעֲבוֹר נְתוּחַ בְּכִלְיוֹת, אֲשֶׁר זֶה עוֹלָה הַרְבֵּה כֶּסֶף, לָכֵן הוּא הוֹלֵךְ מִבֵּית הַכְּנֶסֶת לְבֵית הַכְּנֶסֶת, לְאַסּוּף כֶּסֶף בְּשִׁבְלֵי הַנְּתוּחַ.

עַד שֶׁהִגִּיעַ לְמִכְסִיקוֹ.

שֵׁם בְּהַכְּנֶסֶת אוֹרְחִים כְּבָדוּ אוֹתוֹ בְּנִקְנִיק (סַלְמִי), הוּא הוֹלֵךְ לְאָכּוֹל אֶת זֶה בְּתַאבוֹן, פְּתָאוֹם הוּא צוֹעֵק, זֶה מִמֶּשׁ דָּם! זֶה לֹא בְּשָׂר!

הַבַּעַל הַבַּיִת מִסְתַּכֵּל עָלָיו כְּמוֹ מִשְׁגָּע!

הוא עונה לבעל הבית, אני בא מסיביר, ושבע עשרה שנה אכלתי כל מיני חיות ועופות מתים, ואני יודע הטעם של כל מין חיה או עוף בעניים עצומות. וכאן אני מרגיש ממש טעם של דם – ממש דם!

הבעל הבית אומר לו: הסתכל וראה כמה השגחות עם חותמות יש על זה, ולא יכול להיות מה שאתה אומר?

עונה לו האורח, תקח כלי ותשים את הנקניק על האש, ותראה בתוך כמה דקות מה יהיה!.

הוא עשה את זה, ותוך כמה דקות, כל הכלי היה מלא דם.

והבעל הבית הזדעזע לראות שההקשר לא אומר כלום והכל טרף, ומי יודע מה אכלו כל היהודים עד היום?

הבעל הבית החליט לעורר את הציבור שינצלו מאסורי פרת, כאשר שמעו זאת בעלי האיטליזים אימו עליו להרגו בכדור בראש.

כששמעתי הספור הזה תכף קראתי לכמה אנשים, ביניהם אחד מקראקס שבונצואלה, שישמעו מה היהודי הזה דובר, שצריך להודות לו פעמים, פעם אחד שהציל את ישראל מפרענות גשמית, ופעם שניה שהציל רוחנית מאסורי פרת, תכף אירגנתי לו סכום יפה של כסף, כי בוודאי חייבים לו הרבה הכרת הטוב.

ב"ה, ישראל קדושים הם, ואחד טלפן אלי לפני שבנעים שעשה וארגן כבר אלף סיומי זהר הקדוש, ואחד טלפן אלי בשבוע שעבר שרוצה לארגן אלף סיומי זהר בסוד האלף לך שלמה", ובזכות זה נזפה מהר לגאלה השלמה. ובאמת יש לי תכנית קלה איך שיכולים בקל לארגן השעורי זהר באלפים ורבבות, ומי שרוצה להיות שתף יתקשרו אלינו.

"מי לד' אלי"

ענג כפול ושמחה מרבה לחזות ולראות איך שפאות אלפי ישראל מתארגנים למפעל הזהר העולמי, וחרתו על דגליהם "בלתי לד' לבדו" (ראה בספר הרמס"ל והזהר) ובדגל הזה דוגלים על ערי ישראל, ומתריעים בקול חוצב להבות אש "מי לד' אלי",

זו רבינו המבי"ט זצ"ל כתב: "ובכל הדורות, מיום שנברא העולם עד סופו, לא היה דור שלם בתורה כדור המדבר. כי לא ניתנה התורה אלא לאוכלי המן". ורבינו הרמ"ע זצ"ל כתב על הפסוק "דבר ציווה לאלף דור", שהבורא יתברך נתן את התורה לדור, שכל אדם בו שקול כאלף אנשים בדור אחר! ובלמוד והפצת תורת הרשב"י – "הזהר הקדוש" – כל אחד שקול ונחשב בבחינת "הקטן יהיה לאלף".

ומתקבצים סביבם בכל תפוצות ישראל, יראי ד' שִׁנְשָׁאוּ לַפְּלִיטָה, שְׁיִשְׁנִים עֲדִין בְּדוֹרָנוּ דוֹר עֲקֻבְתָּא דְמִשְׁיחָא, הַחֲפִיצִים בְּאֵמַת לְהִתְקַרֵּב לְרִשְׁב"י זי"ע, וְעוֹשִׂים קְבוּץ וְרוֹבֵץ וּפְעֻלִים לְהִקִּים שִׁיעוּרִים בְּאַרְץ, וּבְכָל הָעוֹלָם כְּלוּ, וְהַמוֹנִי יִשְׂרָאֵל קְדוֹשִׁים, פּוֹעֵם בְּלִבָּם זִיקַת יְהוּדִי, וְנִמְשָׁכִים בְּעֻבּוֹתוֹת אֲהָבָה אַחֲרֵיהֶם לְרַגֵּל הַהֲפָרָה כִּי הָאֵמַת נֵר לְרַגְלָם.

לְזִכּוֹת בְּשִׁפְעַ אֹר אֱלוֹקִי

ב"ה שְׂרֹאִים הֵנִי רַבְרָבִי יִקְרִי מֵאַחֲיֵנוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל שְׁיִוְדָעִים הֵיטֵב אֶת מֵאֲמֹר קְהֵלַת "הַבֵּל הַבְּלִים אֲמֹר קְהֵלַת הַכֵּל הַבֵּל" - וּמִחֵם הַבְּהִיר וְצִלּוֹל לְדַעַת שְׁכָל הָעוֹלָם הַזֶּה "הַבֵּל אֵין בָּם מוֹעִיל" - וְהַעֲקֹר הָאֲמִתִּי הוּא - לְזִכּוֹת אֶת כָּלל יִשְׂרָאֵל כְּמָה שְׁיִוְתָר, וְלְזִכּוֹת עַל יְדִיהֶם בְּשִׁפְעַ אֹר אֱלוֹקִי (עין גְּמָרָא סִנְהֶדְרִין צ"ט).

כְּמָה מְפִיעִים וּמְחַזְקִים לְהַפְּרֵם בְּמֵלָא הוּדָם וְתַפְאֲרָתָם, אֲשֶׁר יֵשׁ מֵהֶם שְׁקֵנוּ מֵאוֹת וְיֵשׁ אֲלָפִים שֶׁל סְטִים - לְחֻלְקָה חֲנָם - מִפְּנֵי שְׁיִוְדָעִים עֲרַךְ שֶׁל שְׁעָה תוֹרָה בְּעוֹלָם הַזֶּה - וּבִפְרָט לְמוֹד הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ שֶׁמְכַפֵּל לְאֲלָפִים וְלְרַבּוֹת.

תִּתְאַר לָכֶם אֵיזָה זְכוּת גְּדוֹלָה יֵשׁ לָהֶם"י, וְכָל אֶחָד יָכוֹל לְזִכּוֹת בְּקִלּוֹת לְזִכּוֹת הָאֵלוֹ: בְּחֻמְשָׁה שְׁקָלִים לְסַפֵּר - אֶתְהָה קוֹנָה 101 סְפָרִים בְּסֵךְ 505, אֲשֶׁר לְמָה נַחֲשָׁב! - הוּי מַחֲשָׁב שְׁכָר מַצּוּהָ כְּנֶגֶד הַפְּסָדָה. - **בֵּא וְרֵאָה אֶתְהָ מַחֲלָק ל-101**

יח. בספר המאורות הגדולים סיפר על גדול ישראל רבי ישראל סלנטר זיע"א: עליו נתקיים "וראו כל עמי הארץ כי שם ה'" וכו' "ויראו ממך". **דמותו ותארו וזיו קלסתר פניו היה נורא מאד.** עם אשר ה' יתברך חלק לו מתנת החן והיופי וכו' עם זה חכמתו ויראתו האירה את פניו הטהור, באור פני מלך חיים. וביחוד בעת אשר העמיק מחשבתו באיזה ענין, אם בתורה או ביראת ה', כמעט התפשט נפשו מגשמיותו, והיה פניו הטהור בוער כלבת אש, **ואז היה תארו כמלאך ה' נורא מאד** אשר חרדו מגשת אליו ומי שלא ראה בעיניו, אי אפשר לו להיות ציור בזה, כי רוח אלקי היה שפוך על פניו, **וכצאת השמש בגבורה.** הוא לא הניח מעולם לצייר אומן, לצייר על פני הגליון את צלם דמות תבניתו, כי לא אבה זה בשום ענין.

לפי הנראה ידע הרבה גם בנסתרות, כי היה אצלו גם ספרי קבלה ולפעמים היה מחפש בנרות להשיג איזה ספר מספרי קבלה. אולם כדרכו בקדש לא דבר מאומה בזה עם שום אדם, ועל כן עקבותיו לא נודעו לנו בזה.

מורגלא בפומיה בימים הנוראים שהאדם צריך להיות איש שרבים צריכים לו. וזה שאנו מתפללים "וכתבנו בספר החיים למענך אלוקים חיים", פירש "חיים" צרכי גבוה, דאם לא כן, יכול להיות שאוכל המצווה שקיים, ב"הצימעס" שאוכל, מה שאין כן אם חייו צרכי גבוה, אז פרנסתו אינו נחשב לו למאומה, כי חייו צרכי גבוה הם.

יהודים כַּמְנִין "מיכאל", וכמה מלאכים לאֵלִים וְלַרְבּוֹת נְבָרַיִם מִכַּח זָה. –
 בְּזִכּוֹתֶיךָ יְהוּדֵי לומד בְּשַׁבַּת קֹדֶשׁ שְׁעָה זוֹהַר הַקְּדוּשׁ – אֲשֶׁר עָרְכוּ שׁוֹה לְאֶלֶף שָׁנָה
 לְמוֹד פֶּשֶׁט בְּיוֹם חַל לְפִי הֵבֵן אִישׁ חֵי, וְכַשְׁלומד בְּשִׂמְחָה - מְכַפֵּל בְּאֶלֶף - סֵךְ
 הַכַּל מִלְיוֹן שָׁנָה (אֶרְחוֹת צִדִּיקִים) – וְזֶה רַק מִיְהוּדֵי אֶחָד, וְכַאֲשֶׁר מְקַבֵּל עַל עֲצָמוֹ לְלַמּוֹד
 בְּשַׁבַּת קֹדֶשׁ זוֹהַר הַקְּדוּשׁ וּמְצַטְעֵר עַל יָמָיו שְׁלֵא יָדַע וְלֹא לָמַד עוֹלָה לּוֹ כְּאִילוֹ
 לָמַד כָּל הַשְּׁבָעִים שָׁנָה בְּכָל הַשְּׁבָתוֹת, צֵא וְחָשַׁב לְכַמָּה עוֹלָה: מִלְיוֹן שָׁנָה (שְׁעָה לִיְמוֹד
 זוֹהַר הַקְּדוּשׁ בְּשַׁבַּת), כְּפּוֹל 54 שְׁבָתוֹת כְּפּוֹל 70 שָׁנָה עוֹלָה 3 מִלְיָאָרְד ו' 780 מִלְיוֹן שָׁנָה
 תּוֹרָה.

ואחר כך תכפיל במאה יהודים שאתה מזכה, צא וחשב לכמה עולה:
 378.000.000.000 – שלש מאות שבעים ושמונה מיליארד שעות תורה.

ואם יזכה לאֵלֶף יהודים, אחר כך תכפיל בעשר, צא וחשב לכמה עולה:
 3.780.000.000.000 שלש טריליון שבע מאות שמונים מיליארד שעות תורה.

האם יש לנו משג מה זה עושה, איזה פעל ורשם נפלא הוא בכל העולמות,
 וכלם שמורים לך יי.

עתה, היפלא מדוע באים וחוטפים, ומנדבים ללמוד לעלוי נשמת, לזכות,
 לרפואה שלימה, לשמחה שתעלה לך, – במקום לתת ברכון, או איזה מזכרת שלא
 זוכרים ממנה כלום, חלק זהו ותקוני זהו במחיר מצחיק. – ותשמח כל חייך
 בעולם הזה ובראי בעולם הבא. וכך יזכרו אותך לעד לטובה בזה ובבא, כל
 הקרובים, וגם המלאכים בשמים ימליצו טוב בעדך, ורבי שמעון בר יוחאי זי"ע
 בעצמו יברך אותך ויודה לך על כך. – נו, יש עוד מה לחשב, – צריך רק לקים
 מאמר חז"ל: "אם פגע בך מנגול זה משכהו לבית המדרש, אם אבן הוא נמוח אם
 ברזל הוא מתפוצץ". נסה ותוכח איך לבן מטהר ומזדכך, ומתלהב לאבינו שבשמים.

פעם נפגש עם אחד מגאוני הדור, והלה שכך לפניו את מרי שיחו על אשר גדולי
 המקובלים סוגרים את עצמם בד' אמותיהם ואינם מגלים סודות הקבלה. והנה הוא עומד
 בענין קשה ב"זהר" ואינינו יודע לרדת לעומקו. הוא גמר שיחתו במילים קשות כלפי
 המקובלים, שהם עתידים ליתן בזה את הדין. ר' ישראל נבהל, כנראה, מהתעצמותו של
 אותו גאון והציע לפניו להראות לו את המקום ב"זוהר" שהוא מתקשה בו, אולי ביחד
 יצליחו למצוא פירושו. ר' ישראל עבר כהרף עין על המאמר והבהיר את כל הענין עד
 שאורו עיניו של אותו גאון לרוב תמהונו והשתוממותו [תנועת המוסר עמ' 330].

יט. ונעשה כדברי הגאון הצדיק רבי ישראל סאלאנטער זצ"ל (אור המוסר) "מעולם לא
 חשבתי אם יכול אני לעשות אלא אם צריך אני לעשות, (הובא במכתב הגה"צ ר' מאיר סעימינצער
 ל"ו).

וכח גְּדֵלַת לַמּוֹד הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ נִתַּן בְּהֵם חֶשֶׁק עֲצוּם עַד כְּדֵי שְׁעַמְדוּ וּמְכָרוּ כְּלֵי כֶסֶף אֲשֶׁר בְּרִשְׁוֹתֵם כְּדֵי לְזַכּוֹת וּלְזַכּוֹת אֶת כָּלֵל יִשְׂרָאֵל, וּקְיָמוּ בַעֲצָמָם "בוֹזוּ כֶסֶף בּוֹזוּ זָהָב" - כִּי מֵה נֶחֱשֵׁב כֶסֶף וְזָהָב - כִּנְגָד הַצַּעַר שֶׁל שְׂכִינְתָא בְּגִלוּתָא, וּמֵה גַם שְׁעַל יָדֵי זֶה נִשְׂרָפִים הַקְּלָפוֹת וּמִתְבַּטְּלִים הַגְּזֵרוֹת, - וְהַעוֹלָם מִכִּין עֲצָמוֹ לְגֵאֲלָה הַשְּׁלֵמָה, כְּמוֹ שֶׁהִבְטִיחַ מֹשֶׁה רַבֵּינוּ לְרַשְׁבִּי - "בְּסַפְרָא דָּא יִפְקוּן מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי". וּבְזַכּוֹת מְזַכֵּי הַרְבִּים יִשְׁפַע שְׁפַע רַב בְּכָל הָעוֹלָמוֹת וְנוֹזְכָה לַהֲבַטְחוֹת הַגְּדוּלוֹת שֶׁל הַרְשָׁבִי (בְּזִהַר תְּרוּמָה קכ"ח): -

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי זִיע"א: מַעִיד אֲנִי עָלֶי שְׁמַיִם וְאָרֶץ, שְׁכַל הַמְּזַכֶּה אֶת הַרְבִּים [בְּהַפְצַת הַזְּהַר הַקְּדוֹשׁ] מִתְעַלָּה בְּשִׁלְשׁ מַעְלָוֹת, מֵה שְׂאִין כָּל אָדָם זֹכֶה לָזֶה - כּוֹפֵה אֶת מַלְכוּת הַרְשָׁעָה. - עוֹשֶׂה נַחַת רוּחַ וְעֹלָיו לְהַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ. - מַעֲמִיד אֶת כָּל הָעוֹלָם שְׁלֵא יַחֲרַב, וּמְרַבֶּה שְׁלוֹם.

וְעַל זֶה מִבְּטִיחַ לוֹ הַרְשָׁבִי: זֹכֶה לְרֵאוֹת בְּנִים לְבָנָיו. - זֹכֶה לַעֲשִׂיּוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה. - זֹכֶה לְעוֹלָם הַבָּא. - אֵין שׁוּם אֶחָד שְׁיִכּוֹל לְהַזִּיק וּלְהַרְע לוֹ. - נִכְנַס לְשָׁנַיִם עֶשֶׂר שְׁעָרֵי גֹן עֵדֶן - וְאֵין מוֹחָה בְּיָדוֹ. - מְשַׁפְּיָעִים עָלָיו שְׁפַע בְּרַכָּה וְהַצְּלָחָה לוֹ בְּכָל עֲנִינִים לוֹ וּלְזַרְעוֹ עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת. - הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהַרְשָׁבִי מְבָרְכִים אוֹתָם בְּכָל הַבְּרוּכוֹת שֶׁנִּתְבַּרְךְ בְּהֵם אַבְרָהָם אַבִּינוּ, שֶׁגַם הוּא קָרַב אֶת כָּלֵם לְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. - הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קוֹרָא לְאַרְבַּע מַחְנוֹת מְלֹאכִים עֲלֵיוֹנִים וּמְלֹאִים אוֹתוֹ, וְנִכְנַס לְשִׁבְעִים עוֹלָמוֹת גְּנוּזִים (גִּימְטְרִיא "סוּד"), שְׁלֵא זֹכֶה בְּהֵם שׁוּם אָדָם אַחֵר - וּמְיַחֲדִים רַק לוֹ.

וְנִסְפָּר סְפוּר נוֹרָא מְגַדֵּל הַזְּכוֹת שֶׁל מְזַכֵּי הַרְבִּים:

הַמְּזַכֶּה אֶת הַרְבִּים הוּא הַיְחָסֵן הַכִּי הַגְּדוֹל בְּשְׁמַיִם

בְּסַפְרָא יִשְׁמַח מֹשֶׁה עַל הַתּוֹרָה בַּהַקְּדָמָה בְּקַנְטָרְס תְּהִלָּה לְמֹשֶׁה דָּף י"א ע"ב וְזל"ק: מְבַאֵר בְּזִהַר תְּרוּמָה (דָּף קכ"ח ע"ב) הַהוּא זָכָא בְּעֵי לְמַרְדָּף בְּתַר חֲיִיבָאֵ וְכוּ'

כ. וּבְסַפְרָא הַזֶּה רִישׁ פְּרֻשַׁת תְּרוּמָה (קכ"ח ע"ב) הַגְּדִיל לְסַפֵּר בְּשִׁבְחַ מְצוּהָ זוֹ וְאָמַר, זָכָא בְּעֵי לְמַרְדָּף בְּתַר חֲיִיבָא וְלִמְקַנֵּי לִיָּה בְּאַגְרָ שְׁלִים וְכוּ' וְדָא אִיהוּ שְׁבַחָא דִּי־סַתְלַק בֵּיהּ יִקְרָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִתִּיר מִשְׁבַּחָא אַחְרָא וְאִסְתַּלְקוּתָא דָּא יִתִּיר מִכְּלָא וְכוּ', וְעַל דָּא כְּתִיב בְּאַהֲרֹן (מְלֹאכֵי פָּרָק ב') וְרַבִּים הִשִּׁיב מַעוֹן, וּכְתִיב (שִׁם) בְּרִיתִי הִיְתָה אִתּוֹ חַיִּים וְהַשְּׁלוֹם וְגו', וְאִיהוּ אִסְתַּלַּק בְּשִׁלְשָׁה סְלוּקִין מֵה דְלָא אִסְתַּלַּק הַכִּי בַר נֶשׁ אַחְרָא, וְעַל הַאי בַר נֶשׁ כְּתִיב בְּרִיתִי הִיְתָה אִתּוֹ חַיִּים וְהַשְּׁלוֹם, וְזָכִי לְמַחְמֵי בְּנִין לְבָנוּי, וְזָכִי בְּהַאי עֲלֵמָא וְזָכִי לְעֲלֵמָא דְאַתִּי וְעֵאל בְּתַלְסִיסֵר תַּרְעֵי וְלִית מֵאֵן דְּיִמְחֵי בְּיָדֶיהָ, וְעֵלִיָּה כְּתִיב (תְּהִלִּים קי"ב ב') גְּבוּר בְּאָרְץ יְהִיָּה זַרְעוֹ וְגו', הוּן וְעֵשֶׂר בְּבֵיתוֹ וְצַדִּיקוֹ עוֹמְדַת לַעֲד, זָרַח בַּחֲשָׁךְ אֹר לְיִשְׂרָאִים. כְּדִין מְלֹאכָא

[זכאי צריך לרדף אחר אנשים חביבים] בגין דיחשב ליה כאלו הוא ברא ליה וְדא איהו שבחא דִּיסְתַּלַּק ביה יקרא דקב"ה יתיר משבחא אחרא וכו', ועל דא באהרן ורבים השיב מעון וכתוב ברייתי היתה אתו החיים והשלום ועין שם (בדף קכ"ט ע"א) כמה הפליגו שם כמה גדולים זכות הצדיקים שמחזירים רשעים בתשובה.

כן שמעתי מאדמו"ח ז"ל אשר ספר לו מוזלל"ה איך שפעם אחת נפגשו בעולם העליון רש"י ז"ל עם הרב הקדוש רבי איציקל מדראהאביטש זצ"ל, ושאל רש"י ז"ל רבי איציקל איזה זכות ומצוה יש לו לבנו הרב הקדוש ר' מיכל המגיד מישרים מזלאטשוב, מה ששומע שמרעישין בכל העולמות עם בנו הרב הנ"ל, והשיב לו רבי איציקל הנ"ל, איך שלומד תורה לשמה, ולא נתקרה דעתו של רש"י ז"ל, ואמר לו עוד, שבנו הרבה לסגף את עצמו בתעניתים וסגופים, וגם בה לא נתקרה דעתו הקדושה, ואמר לו עוד אשר הרבה בגמ"ח וצדקה, ופזר נתן לאביונים וכדומה, ועוד לא נתקרה דעתו שוב אמר לו **שרבים השיב מעון ועשה הרבה בעלי תשובה בעולם ובה נחה ושקטה דעתו של רש"י ז"ל, ונחה דעתו הקדושה מה שמרעישים אתו כל הפמליא של מעלה עד כאן.**

מובן כי מעשה כזאת לא יוכל לספר אשר עיני בשר לו ואך לאדם אשר עיניו משוטטות בעולמות עליונים שומע ורואה מה שלא ישמע לזולתו יוכל לספר כזאת.

קדישא ברין לדיוקנא דההוא בר נש בכל ברכאן דברין לאברהם כד עבד נפשין דחביבא וכו' ואיהו עאל לשבעין עלמין גניזין דלא זכה בהו בר נש אחרא. ואלמלא הוו ידעי בני נשא כמה תועלתא וזכו גרמי לצדיקא וזכאן בגינייהו, הוו אזלי אבתייהו ורדפי כמאן דרדפי בתר חיינו וכו':

[תרגום] - בספר הזוהר תחלת פרשת תרומה אמר זכאי, צריך לרדף אחר אנשים חביבים, ולקנות אותם בשקר שלם, וזה הוא השבח שיתעלה בו כבוד הקדוש ברוך הוא יותר משבח אחר, ועליה זו היא יותר מהכל, ועל זה כתוב באהרן, **"ורבים השיב מעון"**. וכתוב **"ברייתי היתה אתו החיים והשלום"**, ואותו בן אדם מתעלה בשלשה עליות, מה שלא עולה בן אדם אחר. ועל בן אדם זה כתוב, **"ברייתי היתה אתו החיים והשלום"**, וזוכה לראות בנים לבניו, וזוכה בעולם הזה וזוכה לעולם הבא, ועולה בשלש עשרה שיערים, ואין מי שימחה בידו, ועליו כתוב **"גבור בארץ יהיה זרעו. הון ועשר בביתו וצדקתו עומדת לעד זרח בחשך אור לישרים"**, באשר המלך הקדוש מברך לדיוקן של אותו בן אדם, מברך אותו בכל הנרכות שברך לאברהם באשר עשה נפשות לחיבים, והוא עולה לשבעים עולמות נעלמים שלא זכה בהם בן אדם אחר, ואלו היו יודעים בני אדם כמה תועלת וזכות נמשך לצדיקים וזוכים בעבורם, היו הולכים אחריהם ורודפים כמי שרודף אחר חיים]:

מָזָה יְכוּלִים לְהִבִּין אֵיזָה זְכוּת גְּדוּל הוּא לְאֵלוּ שְׁלוֹמֵימִים זֹהֵר הַקְּדוּשׁ , וְכָל הַפְּמִלְיָא שֶׁל מַעֲלָה מְדַבְרִים מֵהֶם, שֶׁבְּזִכּוֹתֵם נִצּוּלִים כָּל עַם יִשְׂרָאֵל מִכָּל מִינֵי גְזֵרוֹת קִשּׁוֹת וְרַעוּת, וּמְקַרְבִּין הַגְּאֵלָה, שֶׁנִּזְכָּה בְּקִרְוֹב לְרַאוּתָהּ.

כָּל רֵאשֵׁי הַדּוֹרוֹת אֵינָן זֹכִינָן אוֹ אֵינָן נִעְנְשִׁים אֶלָּא עַל סִבָּה זוּ.

כתב רבי חיים ויטאל זי"ע בספר שְׁעָרֵי קִדְשָׁה – (חלק ב שער ז): מְזַכֵּי לְחִיבָּיָא: אָמְרוּ רַבּוּתֵינוּ ז"ל (אלוהו רבא ספ"ח) לָמָּה זָכָה אֶלְקָנָה לְהַעֲמִיד שְׁמוּאֵל שֶׁשָּׁקוּל כְּמִשָּׁה וְאַהֲרֹן, מִפְּנֵי שֶׁהָיָה עוֹלָה לְרַגֵּל וּמַעֲלָה לְבָנֵי אָדָם הַרְבֵּה עִמּוֹ וּמִזְכָּה אוֹתוֹ, וְכֵן שְׁמוּאֵל בָּנוּ נוֹהֵג אַחֲרָיו, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שְׁמוּאֵל א' ז') וְסָבַב בֵּית אֵל וְהִגְלָל וְגו' וְשִׁפֵּט אֶת יִשְׂרָאֵל וּתְשׁוּבָתוֹ הִרְמִתָּה כִּי שָׁם בֵּיתוֹ, וְאַבְרָהָם לֹא זָכָה לְכָל מַעֲלוֹתָיו אֶלָּא מִשּׁוּם (בְּרֵאשִׁית י"ב ה') וְאֵת הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ בְּחָרֹן, וּכְתִיב (שִׁם י"ח י"ח) וְאַבְרָהָם הָיָה יְהוָה לְגוֹי גְּדוֹל וְגו' כִּי יִדְעִיתִי אֲשֶׁר יֵצֵא וְגו', וְשִׁמְרוּ דֶרֶךְ ה' וְגו', וְכָל רֵאשֵׁי הַדּוֹרוֹת אֵינָן זֹכִינָן אוֹ אֵינָן נִעְנְשִׁים אֶלָּא עַל סִבָּה זוּכָּא.

כא. ראה בספר שְׁעָרֵי תְשׁוּבָה לְרַבֵּינוּ יוֹנָה (שְׁעָרֵי ג), וז"ל: מִי שֶׁאֵינוּ מוֹחִזִּיק בְּמַחְלוֹקֶת עַל הַמַּתִּיעֵבִים עַל דֶּרֶךְ לֹא טוֹב וּמוֹשָׁכֵי הָעוֹן, הָרִי הוּא נֶעֱנֵשׁ מִפְּשָׁעֵיהֶם לְכָל חֲטָאתָם, וְעוֹבֵר בְּלֹא, שְׁנֵאמַר (ויקרא יט, ז'): וְלֹא תֵשֵׂא עָלֶיךָ חֲטָא, וְנֵאמַר (הושע י, ט): מִימֵי הַגְּבֵעָה חֲטָאת יִשְׂרָאֵל שֶׁם עִמְדוֹ לֹא תִשָּׁגֵם בַּגְּבֵעָה מִלַּחְמָה עַל בְּנֵי עוֹלָה - פִּירוּשׁ: אִם שֶׁם עִמְדוֹ הַדּוֹר הַזֶּה לֹא הִשִּׁיגָה אוֹתוֹ בַּגְּבֵעָה מִלַּחְמָה לְבַעַר הָרַע כְּאִשֶׁר הִשִּׁיגָה מִלַּחְמָה לְבָנֵי הַדּוֹר הַהוּא. "שֶׁם עִמְדוֹ" כְּמוֹ: אִם שֶׁם עִמְדוֹ. וְכֵן (בְּרֵאשִׁית מֵד, כב): וְעִזְבֵּת אֶת אֲבִיו - וְאִם עִזְבֵּת. רוצה לומר: מִמֵּין חֲטָא גְבֵעָה הִיתָה חֲטָאתָם, אֲכֵן הֵם הָיוּ טוֹבִים מְאֹלָה כִּי נִקְהָלוּ וְעִמְדוֹ עַל נִפְשָׁם לְבַעַר הָרַע, וְנֵאמַר (שׁוֹפְטִים ה, כג): אֲוֹרוֹ מִרוּז אֲמַר מִלֶּאךָ ה', אֲוֹרוֹ אֲרוּר יוֹשְׁבֵיָהּ, כִּי לֹא בָאוּ לְעִזְרַת ה', לְעִזְרַת ה' בַּגְּבוּרִים, וְנֵאמַר (דְּבָרִים א, ז'): לֹא תִגּוּרוּ מִפְּנֵי אִישׁ. וְכָל מִי שְׁהוּא לִשְׁם יִתְבָּרַךְ יִמְסוֹר נִפְשׁוֹ עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם, שְׁנֵאמַר (שְׁמוֹת לב, כו): מִי לְהָ אֵלֵי וַיֹּאסְפוּ אֵלָיו כָּל בְּנֵי לֵוִי, וְנֵאמַר (בְּמִדְבָר כה, ז'): וַיִּרְא פִּינְחָס וַיִּקַּח רִמְח בִּידוֹ. וְחוֹבֵה עַל כָּל יִרְאָה, אִף כִּי אוֹהֵב טַהֵר לֵב לְהַעֲרִיר קְנָאָה, כִּי יִרְאָה וְהֵנָּה יָד שְׂרִים וְסִגְנִים בְּמַעַל, וְאִמְרוּ רַבּוּתֵינוּ (ב"ר כו - ה'): כָּל פְּרָצָה שֶׁאֵינָה מִן הַגְּדוּלִים אֵינָה פְּרָצָה, שְׁנֵאמַר (עֲזָרָא ט, ב): וַיִּד הַשְּׂרִים וְהַסְּגִינִים הִיתָה בְּמַעַל הַזֶּה רֵאשׁוּנָה.

עוד שם, (באות קצה - החלק השני) - מִי שֶׁיֵּשׁ בִּידוֹ לְמַחּוֹת וְאֵינוּ מוֹחָה וְאֵינָן בְּכִיּוֹ תוֹכּוּחוֹת, וְעַל מַעֲשֵׂה הַחֲטָאִים לֹא יִלְטוּשׁ עֵין וְלֹא יִשְׁגִּיחַ, וְלֹא יִהְיֶה לָהֶם לְאִישׁ מוֹכִיחַ, וְהֵנָּה נִצְטוּיָנוּ לְבַעַר הָרַע מִקְרִב עִמָּנוּ, שְׁנֵאמַר (דְּבָרִים יג, ה'): "וְעִזְרַת הָרַע מִקְרִבךָ". וְאִמְרוּ רַבּוּתֵינוּ (שְׁבֵט נד, ב): כִּי מִי שֶׁיֵּשׁ בִּידוֹ לְמַחּוֹת בְּאִנְשֵׁי בֵּיתוֹ וְאֵינוּ מוֹחָה נִתְפַּשׁ עַל אִנְשֵׁי בֵּיתוֹ, יֵשׁ בִּידוֹ לְמַחּוֹת בְּאִנְשֵׁי עִירוֹ וְאֵינוּ מוֹחָה נִתְפַּשׁ עַל כָּל הָעוֹלָם, וְנֵאמַר (ויקרא כו, ז'): "וְכִשְׁלָו אִישׁ בְּאִחִיו", וְדַרְשׁוּ בּו זְכוּרֹנָם לְבִרְכָה (סְנֵהֲרִין כו, ב): אִישׁ בְּעוֹן אַחִיו. וְאִמְרוּ (שִׁם): כָּל יִשְׂרָאֵל עָרְבִים זֶה לָזֶה.

כד בעי בר נש לאתדכייא כמה אנון דמומנין ליה

צריכים לדעת שכל דבר טוב, ובפרט דבר כזה שכל העולם וכל הגאולה תלוייה בזה, ישנן הרבה מניעות, אבל עם רצון חזק יכולים לעבר על הכל, ויכולים להגיע לכל מה שרוצים באמת עם סייעתא דשמיא, כמו שכתוב בזהר הקדוש "כד בעי בר נש לאתדכייא כמה אנון דמומנין ליה", כאשר בן אדם רוצה להטהר כמה מלאכים עוזרים לו.

ועוד כבר הבטיח השי"ת על ידי ירמיהו הנביא (פרק ט"ו י"ט), "ואם תוציא יקר מזולל כפי תהיה", ופרש רש"י "ואם תוציא יקר מזולל" - אם תוציא אדם הגון מאדם רשע שתחזירנו למוטב. "כפי תהיה" - שאני גוזר גזרה ואתה מבטלה.

ולומדי הזהר נקראים מזכי הרבים הכי גדולים בעולם שהם מטהרים נשמתם ונשמת כלל ישראל, ומצילים את עם ישראל מכל גזרות קשות ורעות ברוחניות ובגשמיות, בוודאי כחם רב ועצום וברכתם עושה פרות ותפלתם נשמעת.

יהודים יקרים: עתה אנו נזקקים לרחמי שמיא גדולים, יש כמעט אחד וחצי ביליאן ערבים שכלם רוצים לחסל את חמש עשרה מיליאן יהודים, ולכן אנו בטוחים שאם ילמדו את הזהר הקדוש בכל יום יום רק 12 דקות, ויגמרו כל הזהר בשנה אחת, בוודאי ינצלו מחבלי משית, כמו שהבטיח רבי שמעון בן יוחאי שבספרא דא יפקון מן גלותא.

הסביתו ושמעו איך שבנסי נסים נצלו כל יושבי ארץ ישראל

אספר כאן מה שאמרתי בדרישה שהייתה בסעודת הלולא המרפזית של ראש המקבלים מורינו ורבנו הקדוש רבי מרדכי שרעבי זיע"א, מייסד וראש ישיבת המקבלים "נהר שלום" על שם הרב שלום שרעבי - שהתקיימה בישיבתו, ישיבת

עוד שם, (באות קצו - החלק השביעי) - הרואה את אנשי מקומו עם קשה עורף, ואומר בלבו: אולי לא יקשיבו אם אדבר להם נכוחות ופי אמלא תוכחות? על כן יחשוך פיו, והנה עונו ישא, כי לא נסה להוכיח ולהזהיר, אולי אם רוחם העיר יעורו משנת אולתם, ולא תלין אתם משוגתם. ואמרו רבותינו זכרונם לברכה (שבת נה, א): בענין מה שכתוב (יחזקאל ט, ד): "והתוית תו על מצחות האנשים והנאנחים והנאנקים וגו'", אמרה מדת הדין: אף על פי שהללו צדיקים גמורים וקיימו את התורה היה להם למחות ולא מיחו! אמר הקדוש ברוך הוא: גלוי וידוע לפני שאם היו מוחים לא היו מקבלים מהם: אמרה מדת הדין: רבונו של עולם! אם לפניך גלוי - הם לא ידעו אם ישמעו העם לקולם ואם יחדלו! וצוה השם יתברך אחרי כן (שם פסוק ו): "וממקדשי תחלו", והם הצדיקים המקודשים, כי נענשו על דבר שלא מיחו, ונאמר (ויקרא יט, יז): "הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא".

המקבילים "נהר שלום" בליל נשי פְּרֶשֶׁת וְיָרָא שְׁנַת תש"ע - בהתאסף ראשי גדולי ישראל המקבילים מאַרְץ הַקֹּדֶשׁ - בְּרֵאשׁוֹתוֹ שֶׁל תַּלְמִידוֹ וּמְמַשֵּׁיךְ דָּרוֹכָה הַרְהֵגָה צ' המקובל רבי בְּנֵיהוּ שְׁמוּאֵלִי שְׁלִיט"א.

באותה עת הגיע אוֹנִיָּה מְלֵאָה עִם פְּצוֹת וְטִילִים נוֹרָאִים בְּכַמּוּת אֲדִירוֹת וּמִכְפִּידוֹת וְיוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל נִצְלוּ מִסַּכְנָה נוֹרָאָה!!!.

ובְּנֵסִי נִסִּים תִּפְסוּ אֶת הָאוֹנִיָּה וְנִצְלוּ כָּל יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְנִסְ הַהֲצֵלָה הַזֶּה קָרָה בְּזָכוֹת הַצַּדִּיק הַקְּדוֹשׁ רַבִּי מֶרְדְּכַי שְׁרַעְבֵי זִיע"א, שֶׁלְמַדְנוּ אֶת דְּבָרָיו הַקְּדוֹשִׁים שֶׁלְמוּד הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ בְּיוֹם חוֹל כְּמוֹ 75 שָׁנָה חַיִּים שֶׁל אָדָם, וְאִז גַּם פְּרִסְמְנוּ אֶת דְּבָרֵי הַבֵּן אִישׁ חַי וְהַפְּסָא מְלַךְ זִיע"א בְּעִנְיֵין לִימוּד הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ, וּבִפְרִט בְּשַׁבַּת קוֹדֶשׁ, שֶׁשְׁעָה שְׁוּוֹה כְּמוֹ אֶלֶף שָׁנָה, וּבִשְׂמִיחָה מְכֻפִּיל בְּאֶלֶף וְשׁוּוֹה לְמִלְיוֹן שָׁנָה שְׁעוֹת לִימוּד תּוֹרַת הַנִּגְלָה (פ'ט).

ועֲשֵׂרוֹת אֶלְפֵי יְהוּדִים הִתְעוֹרְרוּ לְהִרְבּוֹת בְּלִימוּד זוֹהַר הַקְּדוֹשׁ, וְנִצְלוּ אֶת זְמַנָּם בְּשַׁבַּת קוֹדֶשׁ אַחֲרֵי הַיּוֹדֵעַם אֶת מַעֲלַתוֹ הַרְמָה, וּבְזָכוֹת הַלּוּמִדִּים הַצַּדִּיקִים זְכִינוּ לְחוֹמַת מִגֵּן רוֹחַנִית, אֲשֶׁר לֹא תַעֲבוֹד חֶרֶב וְחַנּוּת, בְּכָל מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל הַקְּדוֹשִׁים.

וּכְדָאִי לְהַתְּבוּנָן כְּמָה נִסִּים הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ עֲשָׂה לָנוּ:

א. בּוֹאוּ נִזְכֵּר שְׁלִפְנֵי שְׁנַתִּים כְּמִילְיוֹן יְהוּדִים הִגְלוּ מִבֵּיתָם מִחַמַּת הַצַּר הַצּוֹרֵר שְׁשִׁלְחוּ טִילִים וּפְצוֹת לְכָל יוֹשְׁבֵי הָדְרוֹם.

ב. וּבִשְׁנָה שְׁלִפְנֵי כּוֹן כָּל יוֹשְׁבֵי הַצִּפּוֹן מִקְרִית שְׁמוּנָה, אֶפְתָּה, נַהֲרִיָּה, מִיֹּרֹן, וְכָל חִיפָה וְהַקְרִיּוֹת הָיוּ בְּפֶחַד נוֹרָא וְסַכְנַת נַפְשׁוֹת רַח"ל, וְכָל מוֹ שֶׁיִּכְלֵךְ הַלֵּךְ לְגִלוֹת.

ג. כְּמָה הַרוּגִים רַח"ל הָיוּ, כְּמָה מִשְׁפָּחוֹת נַהֲרָסוּ.

ד. כְּמָה פְּצוּעִים בְּגוּף וְכְמָה פְּצוּעִים בְּנַפְשׁ שְׁמִטוּפְלִים עַד הַיּוֹם.

וְעַתָּה נִצְלָנוּ מִהַרְג וְנִזְק וְגִלוֹת, אֲךָ וְרַק בְּזָכוֹת לּוּמִדֵי הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ, שֶׁהֵם מִזְבְּחֵי הַרְבִּים הָאֲמִתִּיִּים^{כב}.

וְהַשְּׁבוּעַ הַזֶּה נִתְפָּסוּ שֵׁשׁ אוֹנִיּוֹת בְּדֶרֶכָם לְעֵזָה לְעֹזֵר לְטְרוֹרִיסְטִים, וּבְחֶרֶף נִפְשׁ סָכְנוּ הַחַיִּילִים אֶת עַצְמָם כְּדִי לְהַצִּיל אֶת יוֹשְׁבֵי הָאֶרֶץ, וְיֵשׁ עוֹד כְּמָה בְּבִתֵּי הַחוּלִים שְׁצָרִיכִים תְּפִילָה לְרַפּוּאָה שְׁלִימָה, ב"ה שֶׁנִּצְלָנוּ מִסַּכְנַת הָאוֹנִיּוֹת, וְהַכָּל

כב. ומפורסם בשם רבי ישראל סלנטר זי"ע: דעל ידי שיהודים מתחזקים כאן בתורה, הכח הרוחני פועל שיהודים בפריו (ובכל העולם) מתחזקים בשמירת שבת קודש.

בזכות עם ישראל הצדיקים שלומדים דף היומי של הזוהר הקדוש ומזכים את כלל ישראל.

ערכת מגן ריהנית

דעו לכם יש לנו עצה נפלאה וערכת מגן אמתית שלא פגע שום חייל, ולא יקרה שום נזק, פשוט לחלק לכל החיילים^{כג} קונטרסים של הזוהר הקדוש ותקוני זוהר להצלחתם ושמירתם. [אנחנו מחפשים מתנדבים לחלוקה לכל החיילים, וכרגע יש לנו תנורם בשביל כעשרים אלף חיילים יצ"ו].

אחי ורעי בואו ונרבה עוד בזכיות הזוהר הקדוש לרפואת החולים, ולהצלת עם ישראל, ואם היינו זוכים וכל עם ישראל מתאחדים ללמוד זוהר הקדוש כתקנת הרמח"ל כבר היינו נגאלים.

משה רבינו והרשב"י אומרים: כי הזוהר הקדוש הוא כמו תבת נח שאלו שילמדו ינצלו מחבלי משיח.

כג. ונעשה כדברי הגאון הצדיק רבי ישראל סאלאנטער זצ"ל (אור המוסר) "מעולם לא חשבתי אם יכול אני לעשות אלא אם צריך אני לעשות, (הובא במכתב הגה"צ ר' מאיר סעמינצער ז"ל).

כד. ספר הזוהר הוא כתבת נח שנתכנסו בה שנים מעיר ושבע ממלכותא: וזוהר פרשת בהעלתך (חלק ג דף קנ"ג), ואינון ערב רב רשיעיא, דיתקנים בהו ביהוה זמנא, (דניאל יב י) תבררו ויתלבנו ויצרפו רבים והרשיעו רשעים, יתלבנו אינון מארי משנה, ויצרפו אינון זרעא קדישא דשאר עמא, הדא הוא דכתיב, (זכריה יג ט) ויצרפתים כצרף את הכסף, והרשיעו רשעים, אינון ערב רב. והמשפילים בינו (דניאל שם) אינון מארי קבלה, [באור: ומה שכתוב בדניאל והמשפילים בינו, אלו הם בעלי הקבלה העוסקים בסודות התורה וכן לומדי הזוהר הקדוש] דאתמר בהון (שם פסוק ג) והמשפילים זהירו זוהר הקיע. אליו אינון דקא משתדלון זוהר דא, דאקרי ספר הזוהר [באור: אלו הם שעוסקים באור הזה הנקרא ספר הזוהר, הן הלומדים בעצמם ובדאי המזכים לאחרים שילמדו], דאיהו כתבת נח [באור: שהזוהר הקדוש נקרא תבת נח שמציל מפל הפרעניות וכמו שכתבת נח רק מי שהאמין נצל, כך רק מי שאמין וילמד את הזוהר"ק ינצל], דמתכנסין בה שנים מעיר, ושבע ממלכותא. ולזמנין אחד מעיר, ושנים ממשפחה. [באור: ולפעמים נשאין זכות בדור יהיו רק מעטים שיזכו לכך], דבהון [באור: שבאלו שיזכו ללמוד בספר הזוהר] יתקנים (שמות א) כל הבן הילוד [באור: הינו כל הנשמות הנולדות מאימא קדישא, וכידוע שהלומד בזוה"ק מתדבק בנשמת הרשב"י וזוכה על ידו לכך] היאורה תשליכוהו. [באור: דורש את מלת היאורה מלשון אור השם] דא אורה דספרא דא. [באור: וזהו האור של הספר הזה שיזכו לראות באורו ולהגאל על ידו] וכלא על סבה דילך [באור: והכל הוא מסבתך ומכחך לפי שאתה מתלבש בנשמות של תלמידי חכמים].

והרמח"ל הקדוש אומר לנו, שרק בזה תלוי סוד הצלת עם ישראל בדור האחרון וגאֵלתו, בכח וסגֵלֶת^{כ"ב} למוד הזהר הקדוש, וזה לשונו הקדוש:
בְּרִיחַת רַבִּי שְׁמֵעוֹן בֶּר יוֹחָאי עֲשֶׂתָה עֵינֵן הַתְּבָה, וְכִלְנֵו נִבְרַח לְהַתְּבָה הַזֹּאת וְנִנְצַל

ועוד כתב הרמח"ל: בְּרִיחַת רַבִּי שְׁמֵעוֹן בֶּר יוֹחָאי עֲשֶׂתָה עֵינֵן הַתְּבָה, וְכִלְנֵו נִבְרַח לְהַתְּבָה הַזֹּאת וְנִנְצַל וְנִמְצָא שְׁבִרִיחַת רַבִּי שְׁמֵעוֹן בֶּר יוֹחָאי עֲשֶׂתָה עֵינֵן הַתְּבָה,

בְּרִיחַת רַבִּי שְׁמֵעוֹן בֶּר יוֹחָאי עֲשֶׂתָה עֵינֵן הַתְּבָה, וְכִלְנֵו נִבְרַח לְהַתְּבָה הַזֹּאת וְנִנְצַל וְנִמְצָא שְׁבִרִיחַת רַבִּי שְׁמֵעוֹן בֶּר יוֹחָאי עֲשֶׂתָה עֵינֵן הַתְּבָה, אֲשֶׁר בּוֹ נִכְלָלוּ כָּל הַשְּׂמַיִם רְבוּא נִשְׁמַתִּין, כְּמִזְכֹּר בַּתְּקוּנִים, וְאֵז נַחֲשָׁב זֶה לְבְרִיחָה כְּלִית לְכָל יִשְׂרָאֵל, עַד שֶׁבִסוּף הַיָּמִים לֹא יִצְטָרֵךְ אֶלָּא יִצְיָאָה, וְזֶהוּ שְׁנֵאמַר (ישעיה נב, יב): "כִּי לֹא בַחֲפוּזֵן תִּצְאוּ וּבִמְנוּסָה לֹא תִלְכוּן כִּי הֵלֵךְ לְפָנֵיכֶם ה' וַיִּמְאַסְפְּכֶם אֶלְקֵי יִשְׂרָאֵל"...

כָּל מִי שִׁיתְדַּבֵּק בְּזֶה־הַדָּבָר מִן הַסְטֵרָא אַחְרָא, וְיִנְצַל מִחֲבַלֵי מִשִּׁיחַ וְהַאֲמַת, כִּי סִפְרָא הַזֶּה נִשְׁאָר אַחְרָיו (אחרי רשב"י) ז"ע, שְׁכַל מִי שִׁיתְדַּבֵּק בּוֹ נִקְרָא שְׁבוּרַח מִן הַסְטֵרָא אַחְרָא, עַד שֶׁלֹּא יִצְטָרֵךְ לוֹ (בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים) אֶלָּא יִצְיָאָה, וְאוֹדִיעַן מֵהַ תּוֹעֵלַת נִמְצָא בְּזֶה, וְהַאֲמַת כִּי תוֹעֵלַת גְּדוֹל הוּא, כִּי הוּא הַצֵּלָה מִחֲבַלֵי מִשִּׁיחַ.

כה. הַגְּאֵלָה הַעֲתִידָה לֹא תִהְיֶה עַד שִׁיִּזְכּוּ לְתוֹסַפַּת הַקִּדְשָׁה הַזֹּאת, וְאֲשֶׁרִי הַזֹּכֵה בָּהּ. דְּבָרֵי הַשֵּׁל"ה הַקְּדוּשָׁה: "הִנֵּה מִבְּאֵר מִכָּאן שֶׁחִבּוּר הַזֶּה הִיָּה עֲתִיד לְהִיּוֹת גִּנוּז וְכו' עַד שִׁיִּבּוֹא הַדּוֹר הַאֲחֵרוֹן בְּסוּף הַיָּמִים, שָׂאֵז יִתְגַּלֶּה לְחַתּוּנִים. וּבְזִכּוֹת הַעוֹסְקִים בְּבֹא מִשִּׁיחַ, כִּי אֵז תִּמְלֵא הָאָרֶץ דְּעֵה בְּסִבּוֹתָא אֲשֶׁר זֶה תִּהְיֶה סִבָּה קְרוּבָה לְבִיאָתוֹ, וְזֶה שְׂאֵמַר וּבִגִּינָה "וְשִׁבְתֶּם אִישׁ אֶל אַחֲזוֹתוֹ" וְכו', כְּדִי שֶׁבְּזִכּוֹת זֶה יִגְאָלוּ יִשְׂרָאֵל, כִּשֶׁם שֶׁלֹּא נִגְאָלוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם עַד שֶׁהֵצִיחַ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְקַדְשֵׁם בְּדַם הַפֶּסַח וּבְדַם הַמִּילָה, כֵּן הַגְּאֵלָה הַעֲתִידָה לֹא תִהְיֶה הַגְּאֵלָה עַד שִׁיִּזְכּוּ לְתוֹסַפַּת הַקִּדְשָׁה הַזֹּאת, וְהוּא רְצוֹן הָאֵל יִתְבָּרַךְ, וְאֲשֶׁרִי הַזֹּכֵה בָּהּ" (עֲשֶׂרָה מֵאֲמֵרוֹת מֵאֵמֶר רֵאשׁוֹן, שְׁנֵי לוחות הַבְּרִית).

הַרְמַח"ל ז"ע לֹא מִצָּא עֶצֶה לְבִטּוֹל גְּזֵרוֹת מַעַם יִשְׂרָאֵל, אֶלָּא בְּלִמּוּד "הַזֶּה־הַקְּדוּשׁ" בְּרַצְף לְלֹא הַפֶּסֶק, שְׁבִכְח "הַזֶּה־הַקְּדוּשׁ" לְבִטּוֹל כָּל גְּזֵרוֹת וּלְקִרְבַּת הַגְּאֵלָה בְּרַחֲמִים. כְּמוֹ כֵּן, בְּנוֹסָף לְמַעֲלָה הַנִּפְלְאָה שֶׁל קְרוֹב הַגְּאֵלָה בְּרַחֲמִים, מִסְּגִלִים הַלְמוּד וְהַקְּרִיאָה בְּסִפְרָא הַזֶּה הַקְּדוּשׁ לְבִטּוֹל כָּל גְּזֵרוֹת קְשׁוֹת וְלִהְיוֹת כְּחוּמָה בְּצוּרָה מִפְּנֵי כָּל צָרָה רַחֲמָנָא לְיַצֵּל.

כְּבוֹד תּוֹרַתְכֶם יִקַּח אֶת הַעֲצָה הַזֹּאת וְיִהְיֶה לוֹ לְזִכּוֹת - וְעֲתָה אֵל יִשְׁלִיכוּ חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַדְּבָר הַזֶּה אַחֲרֵי גּוֹם, כִּי אֲנִי אֶלְמָלָא נִתְיַשֵּׁר חִילֵי הִיִּיתִי קוֹבֵעַ דְּבָר זֶה בְּכָל מְקוֹם וּמְקוֹם, אֲבָל כְּבוֹד תּוֹרַתְכֶם יִקַּח אֶת הַעֲצָה הַזֹּאת וְיִהְיֶה לוֹ לְזִכּוֹת, כִּי אֵין כְּמוֹהָ לְטוֹבָה לְכָל יִשְׂרָאֵל, וְכָל אֶחָד בְּמִקּוּמוֹ יְכוֹל לְעֲשׂוֹתוֹ כִּי לֹא דְבָר קָשָׁה הוּא כָּלֵל."

וְכִי לֵנו גְּדוֹל כְּהַרְמַח"ל ז"ע, אֲשֶׁר הִיָּה בְּקֵי עֲצוּם בְּכָל מִכְּמֵי הַתּוֹרָה וְלֹא מִצָּא עֶצֶה לְבִטּוֹל גְּזֵרוֹת מַעַם יִשְׂרָאֵל אֶלָּא אֶת הַעֲצָה הַזֹּאת, לְמוּד בְּסִפְרָא הַזֶּה בְּרַצְף לְלֹא הַפֶּסֶק, שְׁבִכְח הַקְּדוּשָׁה הַעֲלִינָה שֶׁל סִפְרָא הַזֶּה־הַקְּדוּשׁ לְבִטּוֹל כָּל גְּזֵרוֹת וּלְקִרְבַּת הַגְּאֵלָה בְּרַחֲמִים. (אֲמֵרָת הַרְמַח"ל - מֵאֲמֵרוֹת הַזֶּה־הַקְּדוּשָׁה).

שְׂבִסְדָּה נַעֲשֶׂה הַזֶּה, אֲשֶׁר בּוֹ נִכְלְלוּ כָּל הַשָּׂשִׁים רַבּוֹא נִשְׁמַתִּין, כַּמְזַכֵּר בַּתְּקוּנִים, וְאֵז נַחֲשֵׁב זֶה לְבְרִיחָה כְּלִלִית לְכָל יִשְׂרָאֵל, עַד שְׂבִסּוֹף הַיָּמִים לֹא יִצְטָרֵךְ אֵלָּא יִצְיָאָה, וְזֶהוּ שְׁנַאֲמַר (ישעיה נב, יב): "כִּי לֹא בַחֲפִזּוֹן תִּצְאוּ וּבִמְנוּסָה לֹא תֵלַכּוּן כִּי הֲלֵךְ לִפְנֵיכֶם ה' וּמֵאִסְפְּכֶם אֶלְקֵי יִשְׂרָאֵל"...

וּמִכַּאן מוֹדְעָה רַבָּא לְאוֹרֵייתָא, וּקְרִיאַת קִדְשׁ לְמַצְדִּיקֵי הַרְבִּים כְּכּוֹכְבִים, דִּי בְּכָל אַתְר וְאַתְר, הֵם מְזַכֵּי הַרְבִּים שְׂזֻכוֹת הַרְבִּים תְּלוּיָה בְהֵם, וְכֵן לְגַבְיֵי בֵּית הַכְּנֶסֶת וּבִתֵּי מְדֻרָּשׁ בְּאַרְץ הַקִּדְשׁ וּבְעוֹלָם כְּלוּ, וּבְעֵקֶר לְתַלְמִידֵי הַחֲכָמִים שְׂבִיִּשְׂרָאֵל, לְקַבֵּל עֲצוֹתָ שֶׁל צַדִּיק, הֵלֵא הוּא מוֹרָה דְרַבָּנָם שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל, הַרְמַח"ל הַקְדוּשׁ, לְקַיֵּם דְּבָרוֹ אֲשֶׁר דִּבֶּר, וְלֵאמֹר בְּכָל עִיר גְּדוּלָּה לְאַלְקִים, וְאִם אֶפְשָׁר בְּכָל שְׂכוּנָה גְּדוּלָּה בַּה גְרִים שְׁלוּמֵי אַמוּנֵי יִשְׂרָאֵל, לְמוֹד רְצוּף שֶׁל הַזֶּהר הַקְדוּשׁ כַּנְזָכֵר בְּאַגְרַת פ"ו, מְבַקֵּר וְעַד עָרַב חֵק וְלֹא יַעֲבֹר [בְּמִקּוֹם שֵׁשׁ 80 מִתְנַדְּבִים לְעֹרֵךְ, דִּי שְׂכַל אֶחָד יִשְׁתַּתֵּף בְּשַׁעָה אַחַת בְּשַׁבּוּעַ, וְאִם יֵשׁ רַק 40 מִתְנַדְּבִים, אֲזִי דִי בְּשַׁעֲתִים שְׂבוּעִיּוֹת, וְזֶה דְּבַר הַשְּׁוֹה לְכָל נַפְשׁ לֹא סַפֵּק].

עֲצָה חֲשׂוּבָה וְנִחוּצָה לְכָל יְהוּדֵי וְיְהוּדֵי אֲשֶׁר בְּקַל אֶפְשָׁר לְקַיְיֵמָה, כְּדִי לְהַצִּיל אֶת עַם יִשְׂרָאֵל מִכָּל גְּזֵרוֹת קִשּׁוֹת וְרַעוּת, וְלִזְכוּת בְּמַהֲרָה לְגֵאוּלָּה בְּרַחֲמֵים
כָּל בֵּית כְּנֶסֶת יְכוֹל לְאַרְגֵּן תְּכֵנִית לְשֵׁלֶם ל' 80 אֲבָרְכִים בְּשַׁבּוּעַ לְכָל אֲבָרֵךְ אֶחָד 25, לְשַׁעָה, סָךְ הַכֹּל: מֵאָה, לְחַדֵּשׁ לְאַבְרָךְ.

וְכָל אֶחָד שְׂרוּצָה לְשֵׁלֶם רַק עֲבוּר שַׁעָה לְאַבְרָךְ אֶחָד, יְכוֹל לְתַת רַק 25, כְּדִי לִזְכוּת בְּשַׁעָה אַחַת שֶׁל זֹהֵר הַקְדוּשׁ, וְזֹהֵי תוֹכְנִית הַשְּׁוֹה לְכָל נַפְשׁ, וּבְבוּדָאֵי לֹא יִמְצֵא אֶחָד שְׂלֹא יִרְצָה לְקַבֵּל חֵלֶק בְּדַבַּר הַגְּדוֹל הַזֶּה.

וְגַם הַרוּצִים לְאַרְגֵּן בַּחוּרֵי יְשִׁיבוֹת שֵׁיִלְמְדוּ זֹהֵר הַקְדוּשׁ יְכוֹלִים בְּקִלּוֹת וּבְמַהֲרִיּוֹת לִזְכוּת לְזָה, עַל דִּי שֵׁיִשְׁלְמוּ לְבַחוּר 10, לְשַׁעָה לְיִמּוּד, וְכָל בַּחוּר יְכוֹל לְחַלֵּק אֶת הַשַּׁעָה הַזֹּאת לְחֲמֵשׁ חֲלָקִים בְּיוֹם כ' 12 דְּקוֹת בְּכָל פְּעַם וְכֵן יִזְכֶּה כָּל 70 יוֹם לְסִיָּם אֶת הַזֹּהֵר"ק סָךְ הַכֹּל 5 פְּעַמִּים בְּשָׁנָה, שְׁהַרְשֵׁב"י יִמְלִיץ עָלָיו לְהַצְלִיחָה וְעֲלֶיהָ בַּתּוֹרָה וְלִזְיוּג הַגּוֹן מִשׁוֹרֵשׁ נִשְׁמַתוֹ הָאֲמִתִּי²¹. וְהַפְּרָנָס שְׂזוּכָה עַל יְדֵי 3500 בְּשָׁנָה (פְּחוֹת מֵאַלְף דּוֹלָר), רוּצָה עוֹלְמוֹ בַּחֲיָיו, וּמַצְלִיחַ בְּכָל עֶסְקֵיו וּמִתְבָּרֵךְ בְּכָל עֲנִינָיו וְזוּכָה שְׁתַּמִּיד שְׁהַרְשֵׁב"י הַקְדוּשׁ מִמְּלִיץ טוֹב וּמַגֵּן עָלָיו וְעַל בְּנֵי בֵּיתוֹ. וְיֵשׁ לוֹ זְכוּת שֶׁל 354 שְׁעוֹת לְיִמּוּד תּוֹרַת הַרְשֵׁב"י, אֲשֶׁר עוֹלָה ב' 282 יְמֵי חוֹל שְׁוֹה 282 שְׁנָה, וּבְשִׁמְחָה כְּפוּל אֶלְף: 282.000 שְׁנָה. - ו' 72 יְמֵי שְׁבַת וְיָמִים טוֹבִים כְּפוּל אֶלְף

שָׁוה: 72 אֶלֶף שָׁנָה, וּבִשְׁמִיחָה כְּפֹל אֶלֶף, שָׁוה: 72.000.000 שְׁבַעִים וּשְׁתַּיִם מִלְיוֹן שָׁנָה תוֹרָה. כְּמִנְיֵין חֶסֶד וְיִזְכָּה לְ"חֶסֶד אֵל כָּל הַיּוֹם", (תהילים פֶּרֶק נב ג).

כָּל זֶה אֶתָּה מְקַבֵּל מִבְּחֹר אֶחָד שְׁלוֹמֵד שְׁעָה אַחַת בְּכָל יוֹם.

הַחֶפֶץ חַיִּים זִי"ע צוֹעֵק: תַּעֲשׂוּ חֲשָׁבוֹן הַנֶּפֶשׁ בְּרוּחָנִיּוֹת בְּדִיּוֹק כְּמוֹ שְׁעוֹשִׂים בְּמִסְחָר.

הָאֵם יֵשׁ לָךְ תּוֹכְנִית חֶסְכוֹן שְׁבַעֲשֵׁר שְׁקָל לַיּוֹם (\$2.50), אֶתָּה זֹכָה לַעֲשֹׂרוֹת מִלְיוֹנֵי שְׁעוֹת שֶׁל תוֹרָה, אֵין דְּבַר כֵּזֶה בְּכָל הָעוֹלָם כּוֹלוֹ. וְכָל הַתַּעֲנוּג הַזֶּה שְׁאֵין כְּדִגְמָתוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה, לֹא תוֹכֵל לְתַאֵר, כְּדַבְּרֵי הַנְּבִיא יִשְׁעִיָּה (פֶּרֶק ס"ד ג) "וּמַעוֹלָם לֹא שָׁמְעוּ לֹא הֶאֱזִינוּ עֵין לֹא רָאָתָה אֱלֹהִים זֹלַתְךָ יַעֲשֶׂה לְמַחֲכָה לִי". וּבְרַש"י (סַנְהֶדְרִין צ"ט ע"א) עֵין לֹא רָאָתָה - דָּאֵין קָץ לְדַבְּרֵי.

יִשְׂרָאֵל קְדוֹשִׁים תִּתְחַבְּרוּ וְתִתְאַוּגוּ לְשִׂמְחָה אֶת הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה וּלְהַעֲלוֹתָהּ מִבּוֹר הַגְּלוּת אֲשֶׁר כְּמָה צְדִיקִים וּקְדוֹשִׁים עוֹרְרוּ עַל גּוֹדֵל הַחַיִּיב לִזְמַר תִּיקוֹן חֲצוֹת־כ"ח וְכְמָה דְּמַעוֹת כְּבֵר שְׁכָכוּ עִם יִשְׂרָאֵל עַל גְּלוּת הַשְּׂכִינָה, וְכֵאֵן יֵשׁ לָנוּ עֶצֶה גְּדוֹלָה וְעֲצוּמָה לְשִׂמְחָה אֶת הַשְּׂכִינָה וְלִיחַד קוֹב"ה וּשְׂכִינִתָּיה בְּגֵאֵלַת עוֹלָמִים כְּתַקְנַת הַרְמַח"ל.

וְאֵם יִלְמְדוּ לְפִי הַזֹּהֵר הַיּוֹמִי הַמְּחַלֵּק לִ 354 יוֹם 6-7 דְּפִים לַיּוֹם, יַעֲשׂוּ חֲשָׁבוֹן כְּמָה פְּעָמִים סִימּוֹ אֶת כָּל הַזֹּהֵר הַקְּדוּשׁ. וְהַלּוֹדִיעַ לְשָׂרֵי אֶלְפִים, שָׂרֵי מְאוֹת, שָׂרֵי חֲמִשִּׁים וּשְׂרֵי עֶשְׂרֹת, לְאַחַד אֶת כָּל עִם יִשְׂרָאֵל בְּלִמּוּד הַזֹּהֵר הַקְּדוּשׁ, לַעֲשׂוֹת סִיּוּמִים מְדִי יוֹם בְּיוֹמוֹ.

וַיְהִי רָצוֹן שֶׁעַל יְדֵי הַתְּקוּן הַגְּדוֹל הַזֶּה נִזְכָּה לְבַטֵּל כָּל גְּזֵרוֹת קְשׁוֹת־כ"ט מֵעַל עִם יִשְׂרָאֵל, וְנִזְכָּה לְחֻמַּת מִגֵּן אֲמַתִּית מִפְּנֵי הַגְּזֵרָה קְשָׁה ח"ו, כְּהַבְּטַחַת הַרְמַח"ל.

כז. ובגמרא ברכות (דף לז:), וז"ל: אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן כל הנביאים כולן לא נתנבאו אלא למשיא בתו לתלמיד חכם, ולעושה פרקמטיא לתלמיד חכם, ולמנהגה תלמיד חכם מנכסיו, אבל תלמידי חכמים עצמן, עין לא ראתה אלקים זולתך יעשה למחכה לו, ואמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן כל הנביאים כולן לא נתנבאו אלא לימות המשיח, אבל לעולם הבא עין לא ראתה אלהים זולתך.

כח. ראה אליהו רבה (או"ח - סימן א), וז"ל: עוד האריך ראשית חכמה ושל"ה ושאר ספרי מוסר בגודל מצות קימת חצות לילה ובעונש המבטלו עיין שם. עוד כתבו מאן דקאים בחצות למיגרס יעסוק בתורה שבעל פה.

כט. על ידי לימוד הזוהר נוכל להמתיק כל הדינים מעלינו, ומעל עם ישראל, שלא יהיה לנו כל כך הרבה יתומים ואלמנות, ושאר אסונות, ואם אנחנו יכולים בלימוד קל של 12 דקות ביום (בזוהר המחולק ל 354 יום כל יום 12 דקות) לבטל כל הגזירות הקשות, [ואם

אל תיראי תולעת יעקב

הנביא ישעיה אומר: (פרק מא יד-טו) **אל תיראי תולעת יעקב מתי ישראל אני עזרתך נאם ה' וגאלך קדוש ישראל: הנה שמתיך למורג חרוץ חדש בעל פיפיות תדוש הרים ותדק וגבעות כמץ תשים: ובתרגום יונתן באר: לא תדחלון שבטיא דבית יעקב זרעיתא דישראל, מימרי בסעךכוון אמר ה' ופריקכוון קדישא דישראל: וברד"ק באר: אל תיראי תולעת יעקב - לפי שהם חלשים בגלות כתולעת, וילמדנו למה נמשלו ישראל לתולעת, לומר לך מה תולעת זו אינה מכה את הארזים אלא בפה, והיא רכה ומכה את הקשה, כך ישראל כל כחם בתפלה, ומכים רשעי העולם שהם חזקים כארזים ונמשלים בהם שנאמר ארז בלבנון.**

אין זמן של 12 דקות ביום, יכול ללמוד לכל הפחות דף היומי "תיקוני זוהר" שלוקח רק 1-2 דקות ביום] ולא עשינו, מה נענה ליום הדין הגדול והנורא?

ראה סיפור נורא מהחפץ חיים זצ"ל, בעונש הגדול למי שציער יתומים ואלמנות רח"ל. הגאון והצדיק רבי ישראל מאיר מראדין (בעל החפץ חיים בספרו "חפץ חיים על התורה" פרשת משפטים) זצ"ל סיפר: פעם לחבורת תלמידים ומקורבים את המעשה הבא: בעיירתנו התגוררה אלמנה ענייה בדירה שכורה, שהייתה בבעלותו של אדם נוקשה וגס רוח, מפאת מצבה הקשה היתה האלמנה מתעכבת בתשלום דמי שכירות עבור דירתה העלובה, וכתוצאה מכך איים עליה בעל הבית שישליכנה לרחוב עם כל אשר לה. שכני המקום ניסו לדבר על לבו של אותו אדם, שיחוס על אלמנה מרודה שאין לה כדי קיום הכרחי וידחה מועדי התשלומים המגיעים לו כשכר דירה. אולם כל הפצרותיהם נפלו על אזנים אטומות.

בוקר אחד - היה זה יום חורף קר עם שלג גדול - שבה האלמנה מן השוק אל ביתה, והנה שוד ושבר! מעט חפציה היו מוטלים ברחוב, וכמה פועלים עסקו בהסרת הגג מעל דירתה. הקימה האישה קול זעקה, ושכנים באו והכניסו את חפציה לפרוזדור אחד הבתים, אולם בעל הבית לא נע ולא זע, כאילו כל הענין אינו נוגע לו כלל.

ימים רבים - המשיך "החפץ חיים" - שמרתי בלבי את מראה הזוועה, שחזיתי באותו בוקר, ובאזני הדהדו זעקות-השבר של האלמנה המסכנה, שנותרה בלא קורת-גג לראשה. אולם האמנתי בכל הלב, שהקדוש ברוך הוא, דיין האלמנות, יתבע בבוא היום את עלבונה של אותה אלמנה מרודה מבעל הבית האכזר. עם זאת משחלפו שנים אחדות, ואותו אדם המשיך לחיות בשלום ובשלווה, הייתי שואל את עצמי? האמנם לא נרשם בשמים המעשה האכזרי של השלכת מסכנה אל הרחוב? והרי התורה כתבה בפירושו: "כל אלמנה ויתום לא תענון. אם ענה תענה אותו... שמוע אשמע צעקתו וחרה אפי והרגתי אותו" ... (שמות כ"א-ג). והנה חלפו-עברו עשר שנים בדיוק מיום גירוש האלמנה מדירתה, ועבר הקול בעיירתנו שכלב שוטה נשך לאותו בעל-בית אכזר, ולא עברו ימים מרובים, והאיש מת מיתה משונה מתוך יסורים נוראים, רח"ל.

ועל ידי לימוד הזוהר הקדוש נמנע את כל האסונות!!!

הקול קול יעקב - אין כחם של ישראל אלא בפייהם!

בידנו פח אדיר, לנצח את האויב, ולתת את המכה הראשונה!

לומדי הזהר הקדוש נותנים את המכה הראשונה!

הצבא מתכוננים להחזיר "מכה שניה" לאירן על ידי צוללות,

זאת אומרת שכבר השלימו עם העבדה, שתהיה זו אירן שתתן את "המכה

הראשונה" - פצצה גרעינית לישראל [ח"ו], (והצבא משער שזה עלול לגבות כמיליון נפש רח"ל).

המדינה כבר השלימה עם המצב!

אנחנו לא משלימים עם המצב הזה!

ונהפך הוא! אשר ישלטי היהודים המה בשונאיהם!

אנחנו נתן את "המכה הראשונה"

"נקהלו היהודים בעריהם בכל מדינות המלך" ... ללמוד זהר הקדוש "ואיש

לא עמד לפניהם כי נפל פחדם על כל העמים": (אסתר פרק ט ב)

אנחנו יכולים מדי יום ביומו לסיים את כל ספר הזהר הקדוש ואפילו מספר

פעמים, וכך נמנע את האסון ונקרב את הגאולה בחסד וברחמים.

וכך אומר משה רבנו עליו השלום לרשב"י ז"ע בזהר הקדוש (פרשת נשא דף קכ"ד),

"בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי". [באור הדברים:

בזכות החבור שלך, ספר הזהר הקדוש, יצאו בני ישראל מן הגלות ברחמים ללא

צרות ויסורים וללא צער חבלי משיח!]

ביצד זה אפשרי? - האם יכולים לישם זאת?

אכן, אפשר ואפשר! - בתכנית קלה ומתאימה לכל אחד ואחד!

שלא תגידו לא ידענו! - שלא תאמרו לא יכלנו!

בידינו הדבר, וחוב קדוש הוא לנו! - מי לה' אלי!

אפן א: אם יש בידיכם להשפיע על 354 אנשים שלומדים בסביבתכם באפן

קבוע [כגון בית המדרש, ושיבה, או כמה בתי - מדרש ביחד] ללמוד על פי סדר

זהר היומי מחלק ל 354 ימים לשנה.

למוד 6-7 דפים לאחד, לוקח לא יותר מ 12 דקות, אפשר להתחיל ולסיים

את כל ספר הזהר הקדוש בבת אחת, ב 12 דקות בלבד!

אָפֹן ב: אִם יֵשׁ בְּיַדְכֶם לְהַשְׁפִּיעַ עַל 177 אֲנָשִׁים שְׁלוֹמֵי־דַיִם בְּסִבִּיבַתְכֶם בְּאֶפֶן קְבוּעַ [כְּגוֹן בֵּית הַמִּדְרָשׁ, יְשִׁיבָה, אוֹ כְּמָה בְּתִי - מִדְרָשׁ בִּיחַד] לְלַמֵּד עַל פִּי סֵדֶר זֶהר הַיּוֹמִי מְחֻלָּק לִ 354 יָמִים לְשָׁנָה.

לְמוֹד 12-14 יָפִים, לּוֹקַח לֹא יוֹתֵר מִ 24 יָקוּת, אֶפְשֶׁר לְהַתְחִיל וּלְסַיֵּם אֶת כָּל סֵפֶר הַזֶּהר הַקְדוּשׁ בְּבֵת אַחַת, בְּ 24 יָקוּת בַּלְבָּד!

אָפֹן ג: אִם יֵשׁ בְּיַדְכֶם לְהַשְׁפִּיעַ עַל 89 אֲנָשִׁים שְׁלוֹמֵי־דַיִם בְּסִבִּיבַתְכֶם בְּאֶפֶן קְבוּעַ [כְּגוֹן בֵּית הַמִּדְרָשׁ, יְשִׁיבָה, אוֹ כְּמָה בְּתִי - מִדְרָשׁ בִּיחַד] לְלַמֵּד עַל פִּי סֵדֶר זֶהר הַיּוֹמִי מְחֻלָּק לִ 354 יָמִים לְשָׁנָה.

לְמוֹד 24-28 יָפִים, לּוֹקַח לֹא יוֹתֵר מִ 48 יָקוּת, אֶפְשֶׁר לְהַתְחִיל וּלְסַיֵּם אֶת כָּל סֵפֶר הַזֶּהר הַקְדוּשׁ בְּבֵת אַחַת, בְּ 48 יָקוּת בַּלְבָּד!

וְכֵן יֵשׁ אֶפֶן ד' וְאֶפֶן ה' לִ 45 אֲנָשִׁים.

הַקְבָּ"ה הַקְדִּים לָנוּ רַפּוּאָה לְמַכָּה וְשִׁלַּח לָנוּ אֶת הַרְשָׁבִי לְהַצִּילָנוּ מִכָּל גְּזוּרוֹת קָשׁוֹת וְרַעוּת.

עוּרוּ יְשָׁנִים מִתְרַדְמַתְכֶם,

עִם יִשְׂרָאֵל זְקוּק לְהַנְצִל מִהַמּוֹבִיל הַנּוֹרָא!

וְזֹאת אֶפְשֶׁר רַק עַל יְדֵי

תְּבַת נָח - שֶׁהוּא "הַזֶּהר הַקְדוּשׁ"

אַל תִּגִּידוּ לֹא יַדְעֵנוּ! - אַל תִּגִּידוּ לֹא יִכְלְנוּ!

הַיֵּצֵר הַרַע יוֹדֵעַ בְּדַאֲוֹת, שֶׁעַל יְדֵי לְמוֹד הַזֶּהר הַקְדוּשׁ הוּא נִדְחָה מִן הָעוֹלָם וּמִתְבַטֵּל שְׁלִטוֹנוֹ, וְזוֹהִי הַמְלַחְמָה הָאַחֲרוֹנָה שְׁלוֹ. עַל כֵּן הוּא מוֹתָאֵץ לְהַחֲדִיר מִחֻשְׁבוֹת שֶׁל שְׁטוֹת וְהַבֵּל, הַפֶּךְ הָאִמָּת מִמֶּשׁ.

עַל כֵּן זֶהִירוּת, סִכָּנָה! לֹא לִפְלַ בְּרִשַׁת הַיֵּצֵר! כְּדָאֵמַר רַבִּי שְׁמוּאֵל בַּר נַחֲמָנִי אָמַר רַבִּי יוֹנָתָן יֵצֵר הַרַע מְסִיתוֹ לְאֵדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּמַעֲיֵד עֲלָיו לְעוֹלָם הַבָּא, מֵהַ יַעֲשֶׂה וְיִנְצַל: תֵּנָא דְבִי רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל אִם פָּגַע בְּךָ מִגּוֹל זֶה מְשַׁכְּהוּ לְבֵית הַמִּדְרָשׁ, וְכֵן... (סִפְרָה דֵּף נב).

וּבְזִכְוֹתְכֶם יִתְקַיֵּם בְּנוֹ הַכְּתוּב: (שְׁמוֹת פָּרָק טו פ' טו-יח) "תִּפְּל עֲלֵיהֶם אֵימָתָה וּפְחַד בְּגִדְל זְרוּעֶךָ יִדְמוּ בְּאֶבֶן עַד יַעֲבֹר עֲמָךְ ה' עַד יַעֲבֹר עִם זוֹ קְנִיָּת: תִּבְאֲמוּ וְתִטְעֲמוּ בְּהַר נַחֲלַתְךָ מְכוּן לְשִׁבְתְּךָ פְּעֻלַּת ה' מִקְדָּשׁ אֲדֹנָי כּוֹנֵנִי יְדִיךָ: (יח) ה' יִמְלֶךְ לְעֹלָם וָעַד," בַּב"א.

התורה הקדושה אומרת לנו בפרשת משפטים: והזהרתה אתהם את החקים ואת התורת והודעת להם את הדרך ילכו בה ואת המעשה אשר יעשו: ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל יראי אלקים אנשי אמת שנאי בצע ושמת עליהם שרי אֲלֵפִים שְׂרֵי מֵאוֹת שְׂרֵי חֲמִשִּׁים וְשְׂרֵי עֶשְׂרֵת: (שמות פרק יח כ-כא).

אנו מתארגנים למנות שרי אֲלֵפִים, שְׂרֵי מֵאוֹת, שְׂרֵי חֲמִשִּׁים וְשְׂרֵי עֶשְׂרֵת, לאחד את כל עם ישראל בלמוד הזוהר הקדוש, ולעשות סיומים מדי יום ביומו, [לפי הזוהר היומי המחלק ל' 354 יום 6-7 דפים ליום] להצלת עם ישראל.

נא למלאות השמות, ולחלק את סדר הלמוד לפי הטפס המובא בספר "תיבת נח".

אין צורך לפרט את כל הישועות והברכות האמורות ללומדי הזוהר כי רבים הם, בעזרת השם תראה זאת בעסק הבא שיתגלגל לידך, ישועות גלויות לעין, ברכות מעל הטבע, סיעתא דשמיא על כל צעד ושעל, וחסדים גלויים. - ועוד ידוע תקנת הרמח"ל זיע"א דרך על ידי למוד הזוהר הקדוש נפדה מן הצרות ונגאל ברחמים, ומפרש בזוהר הקדוש (פרשת נשא קכד): "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי", ויתקיים בנו ההבטחה של הנביא יחזקאל (לו כה), "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם", ונזכה להושע בתשועת עולמים בביאת משיח צדקנו במהרה בימינו אמן!

ואמרתם כה לחי, רבי שמעון בר יוחאי: ואמרתם כה לחי, רבי שמעון צדיקאי:

תורתו מגן לנו, היא מאירת עינינו, הוא ימליץ טוב בעדנו, אדוננו בר יוחאי. ואמרתם:

לכל ישראל האיר, בסוד תורה הבהיר, כאור החמה מזהיר, אדוננו בר יוחאי. ואמרתם:

החבא בתוך מערה, מפני הגזרה, שם למד סתרי תורה, אדוננו בר יוחאי. ואמרתם:

זכינו להוציא לאור ספר "אורות הזהר"
ובו י"ב ספרים - פנגד י"ב שיערי גן עדן
שכל המפיץ הזהר הקדוש זוכה לכך

- ההבטחות הגדולות של הרשב"י (בזהר תרומה קכ"ח): -

אמר רבי שמעון בן יוחאי זיע"א:

מעיד אני עלי שמים וארץ, שכל המזכה את הרבים [בהפצת הזהר הקדוש] מתעלה בשלש מעלות, מה שאין כל אדם זוכה לזה

- א. כופה את מלכות הרשעה.
- ב. עושה נחת רוח ועלוי להשם יתברך.
- ג. מעמיד את כל העולם שלא יחרב, ומרבה שלום.

ועל זה מבטיח לו הרשב"י:

- א. זוכה לראות בנים לבניו.
- ב. זוכה לעשירות בעולם הזה.
- ג. זוכה לעולם הבא.
- ד. אין שום אחד שיכול להזיק ולהרע לו.
- ה. נכנס לשנים עשר שיערי גן עדן - ואין מוחה בידו.
- ו. משפיעים עליו שפע ברכה והצלחה לו בכל ענינים לו ולזרעו עד סוף כל הדורות.
- ז. הקדוש ברוך הוא והרשב"י מברכים אותם בכל הברכות שנתברך בהם אברהם אבינו, שגם הוא קרב את כולם להקדוש ברוך הוא.
- ח. הקדוש ברוך הוא קורא לארבע מחנות מלאכים עליונים ומלואים אותו, ונכנס לשבעים עולמות גנוזים (גימטריא "סוד"), שלא זוכה בהם שום אדם אחר - ומיחדים רק לו.

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי"
מפעל עולמי להצלת הדת

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300